

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER

Bruxelles, den 1.12.2005
KOM(2005) 603 endelig

2005/0245 (COD)

Gennemførelse af Fællesskabets Lissabon-program:

Forslag til

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS DIREKTIV

om betalingstjenester i det indre marked

og om ændring af direktiv 97/7/EF, 2002/12/EF og 2002/65/EF

(forelagt af Kommissionen)

{SEK(2005) 1535}

BEGRUNDELSE

1) BAGGRUNDEN FOR FORSLAGET

- **Begrundelse og formål**

Moderne økonomier er baseret på effektive og sikre betalingssystemer. Betalingssystemer fremmer køb af varer og tjenesteydelser og giver anledning til 231 mia. transaktioner (kontante og ikke kontante) pr. år i Fællesskabet med en samlet værdi på 52 billioner EUR. Det nuværende betalingssystem er imidlertid forbundet med store omkostninger. Det er Kommissionens hensigt at oprette et indre marked for betalinger, hvor stordriftsfordele og konkurrence skal bidrage til at nedbringe omkostningerne ved betalingssystemet. Kommissionens forslag er baseret på EF-traktatens artikel 47, stk. 2, og artikel 95, stk. 1, og indfører en fælles ramme for Fællesskabets marked for betalinger, der giver mulighed for at integrere og rationalisere de nationale betalingssystemer. Dette suppleres af erhvervslivets initiativ om oprettelse af et fælleseuropæisk betalingsområde (SEPA), der skal integrere de nationale betalingsinfrastrukturer og betalingsprodukter for euroområdet.

En moderne og teknologibaseret økonomi har behov for et effektivt og moderne betalingssystem. Det vil få direkte og positive følger for den finansielle sektors konkurrenceevne og forbedre hele økonomiens konkurrenceevne.

Kommissionens initiativ vil fokusere på elektroniske betalinger som alternativ til dyre kontantbetalinger. Det er et faktum, at moderne elektroniske betalinger stimulerer forbruget og den økonomiske vækst¹. Bedste praksis viser, at en modernisering af betalingssystemer og en øget brug af de mest omkostningseffektive tjenester kan halvere gennemsnitsomkostningerne for betalinger på mindre end ti år. Hvis f.eks. brugen af kontantbetalinger blev reduceret til niveauet i de lande, hvor de er mindst anvendt, ville det medføre en gevinst på 5,3 mia. EUR.²

I hele Europa er der behov for yderligere produktstandardisering og konsolidering af betalingstjenester. Med udgangspunkt i en harmoniseret retlig ramme vil det være muligt for udbydere at rationalisere betalingsinfrastrukturer og betalingstjenester, således at brugerne får flere valgmuligheder og et højere beskyttelsesniveau. De samlede resultater vil være flere stordriftsfordele og mere effektive betalingssystemer i Det Europæiske Fællesskab. Hvis f.eks. enhedsomkostningerne blev reduceret til et niveau, der ligger 20 % over niveauet for bedste praksis i EU, ville det medføre yderligere besparelser på i alt 10 mia. EUR. Standardisering af tekniske og retlige krav til betalinger vil give bankerne mulighed for at tilbyde hurtigere og billigere og helt igennem automatiske betalingstjenester og lette erhvervslivets fakturering. På den måde vil erhvervslivet få adgang til en hurtigere og mere pålidelig afvikling og et bedre cash flow. Det er helt afgørende for grænseoverskridende handel og for at drage fordel af automatiseringen – ifølge erhvervslivet er der en potentiel årlig gevinst på 50-100 mia. EUR.

¹ Undersøgelser (f.eks. VISA International and the Commonwealth Business Council, 2004) viser, at for hver stigning på 10 % i elektroniske betalingers andel af økonomien øges forbruget med op til en halv procent.

² Skøn over besparelser er baseret på en McKinsey-analyse, 2005.

En åbning af de nationale markeder for betalingstjenester for nye udbydere og ensartede konkurrencevilkår vil øge konkurrencen og fremme grænseoverskridende udbud af tjenester. Brugere af finansielle tjenester vil få fordel af øget konkurrence, gennemsigtighed og flere valgmuligheder på markedet for betalingstjenester. Det vil give priskonvergens mellem medlemsstaterne og nedbringe de nuværende forskelle med en faktor på 1:8³. Hvis f.eks. prisniveauet i de dyreste lande skulle falde til det nuværende gennemsnit, ville det skabe enorme besparelser og gnidningsløse betalingsløsninger for både forbrugere og erhvervsliv, f.eks. ville de italienske og spanske brugere kunne spare henholdsvis 5,4 mia. EUR og 1,3 mia. EUR. Alternativt beretter de handlende, at hvis de kunne købe tjenester hos de mest konkurrencedygtige udbydere i EU, ville de i nogle tilfælde betale op til tyve gange mindre for kortbetalinger.

For fuldt ud at udnytte mulighederne på det indre marked for betalinger skal erhvervslivet spille en afgørende rolle. Det er udbydere af betalingstjenester, der står over for den udfordring at finde den bedste måde til at integrere de nationale opsplittede betalingsinfrastrukturer for at drage fordel af de potentielle besparelser og udbyde nye teknologisk avancerede og effektive betalingstjenester. Samtidig skal erhvervslivet træffe foranstaltninger for at blive parat til at arbejde med disse nye betalingssystemer. Det vil kræve betydelige investeringer fra udbydernes og erhvervslivets side.

Betalingsindustrien har i programmet om det fælleseuropæiske betalingsområde (SEPA) forpligtet sig til at foretage disse investeringer og til at oprette et fælleseuropæisk betalingsområde inden 2010. De betragtelige fordele forventes at opveje de oprindelige investeringsomkostninger. Kommissionens forslag vil fremme disse investeringer og erhvervslivets arbejde med det fælleseuropæiske betalingsområde.

- **Generel baggrund**

Den nuværende situation for betalingssystemer er utilfredsstillende og det indre markeds fulde potentiale er fortsat uudnyttet. Reglerne for betalingsinfrastrukturen i Fællesskabet er nationale og endnu ikke tilpasset det indre marked. De er ikke gearret til at behandle grænseoverskridende betalinger så effektivt som nationale betalinger, og de konkurrerer ikke indbyrdes. De få eksisterende grænseoverskridende betalingssystemer mangler en kritisk masse (kun 3 procent af betalingerne), og enhedsomkostningerne er meget højere end for nationale betalingssystemers vedkommende. Følgen af dette er, at:

- Det nuværende betalingssystem er for dyrt. Undersøgelser⁴ viser, at de nuværende opsplittede nationale baserede betalingssystemer koster ca. 2-3 % af BNP. Bankerne bærer selv en stor del af disse omkostninger. På nuværende tidspunkt bruger bankerne en tredjedel af deres driftsomkostninger på betalinger. Men i sidste instans bærer hele økonomien og alle brugere af finansielle tjenester omkostningerne ved et

³ CapGemini 2005.

⁴ McKinsey, 2005 m.fl., f.eks. Van Hove, De Grauwe, T. ten Raa, EPC, Nederlandenes nationalbank, Sveriges Riksbank.

ineffektivt og ikke konkurrencedygtigt betalingsystem.

- Forbrugerne klager over følgerne af denne opsplnitning. De har begrænset adgang til produkter, der fungerer i hele EU (f.eks. er effektive direkte debiteringer ikke mulige over grænserne). Men værre endnu, de har ikke adgang til de udbydere i andre EU-lande, der kunne tilbyde dem billigere og hurtigere tjenester.
- Den manglende konkurrence er skadelig for detailhandlere. I nogle medlemsstater, hvor udbydere af betalingstjenester har et egentligt monopol, opkræver de op til 5 % af detailhandlernes samlede kortsalg. Kommissionens og medlemsstaternes konkurrencemyndigheder er allerede ved at undersøge markedet for debit- og kreditkort i EU.
- Virksomhederne lider også under denne opsplnitning. De kan ikke samordne fakturering og betaling.

- **Gældende bestemmelser på det område, som forslaget vedrører**

Der er gjort forholdsvis få fremskridt, hvad angår harmonisering af de retlige rammer for betalinger. Det Europæiske Fællesskab har vedtaget tre retsakter:

- o Henstilling (97/489/EF) om beskyttelse af forbrugere, der bruger elektroniske betalingsmidler, f.eks. bankkort.
- o Direktiv (97/5/EF) om lettelse af grænseoverskridende pengeoverførsler gennem indførelse af fælles krav for forbrugerbeskyttelse.
- o Forordning (2560/2001/EF) om grænseoverskridende betalinger fjernede prisforskellen mellem grænseoverskridende og nationale betalinger.

Selv om Fællesskabets lovgivning, navnlig forordningen om grænseoverskridende betalinger, har gjort det nemmere og billigere for forbrugerne at gennemføre mange slags betalinger i euro i det indre marked og har "kickstartet" erhvervslivets initiativ om oprettelse af et fælleseuropæisk betalingsområde (SEPA), har den ikke været omfattende nok til at skabe et indre marked for betalinger.

- **Overensstemmelse med andre fællesskabspolitikker og -mål**

Oprettelsen af det indre marked i 1992 og indførelsen af euroen i 1999 lagde grunden til integrationen af Fællesskabets finansielle markeder. Initiativet vedrørende et integreret og effektivt marked for betalinger i EF er et af de vigtigste indsatsområder i Fællesskabets Lissabon-program⁵ og bidrager væsentligt til Lissabon-målet om vækst og beskæftigelse⁶, og det er på linje med de seneste mål for EF's politik for de finansielle markeder (f.eks. handlingsplanen for finansielle tjenesteydelser). De foreslåede nye retlige rammer for EF's betalingsmarked vil også blive styrket af Kommissionens indsats for at øge konkurrencen gennem anvendelse af konkurrencepolitikken.

⁵ KOM (2005) 330 og SEK (2005) 981 af 20.7.2005.

⁶ KOM (2005) 24 af 2.2.2005.

2) HØRING AF INTERESSEREDE PARTER OG KONSEKVENSANALYSE

- **Høring af interesserede parter**

Høringsmetoder, hovedmålgrupper og respondenternes overordnede profil

Kommissionen har hørt de berørte aktører via to permanente ekspertgrupper⁷, talrige bilaterale møder og flere høringsrunder om de komplekse og tekniske spørgsmål i dette direktiv. Kommissionen har haft stor nytte af bidrag fra aktører og berørte parter. De sektorer, der er blevet hørt, dækker EU-25 og er: betalingsindustrien (banker, udbydere af e-penge og mobile betalinger, udbydere af infrastruktur til remitter, betalingskortorganisationer osv.), detailhandelsforeninger (Eurocommerce), erhvervslivet generelt, finanschefer (EACT, TWIST), SMV-organisationer, nationale og europæiske forbrugerorganisationer (BEUC, FIN-USE), betalingseksperter, konsulentfirmaer, osv.

Fra 2000-2002 udarbejdede Kommissionen⁸ en meddelelse, to arbejdsrapporter⁹ og syv undersøgelser til en offentlig høring om en mulig retlig ramme for betalinger og en vurdering af den nuværende markedssituation i medlemsstaterne. I 2003 udarbejdede Kommissionen en meddelelse¹⁰ om en omfattende offentlig høring om nye retlige rammers mulige rækkevidde og indhold. Det endelige forslag blev udarbejdet i 2004-2005 i et tæt samarbejde med de to permanente ekspertgrupper og høring af de implicerede aktører og baseret på seks arbejdsrapporter, som indeholdt mulige udkast til bestemmelser og en konsekvensanalyse.

Sammenfatning af svar og af, hvordan de indgår

Resultatet af Kommissionens høring kan sammenfattes som følger: alle, der har svaret, så et behov for retlige foranstaltninger for at oprette et indre marked for betalinger. Der var imidlertid forskellige synspunkter vedrørende foranstaltningernes rækkevidde og indhold. Alle respondenter mente, det var ønskeligt at nå målene om at rationalisere og konsolidere de eksisterende fællesskabsinstrumenter. De fremtidige retlige rammer skal ajourføre og samle de forskellige fællesskabsretsakter og harmonisere den relevante nationale lovgivning på området i et sammenhængende retligt instrument.

Der blev gennemført tre åbne høringer¹¹ over internettet, nemlig den 31. januar 2000, den 14. maj 2002 og fra den 2. januar 2003 til den 15. februar 2004. Resultaterne findes på

http://europa.eu.int/comm/internal_market/payments/framework/index_en.htm.

- **Ekstern ekspertbistand**

⁷ "Payment System Government Expert Group" og "Payment System Market Group".

⁸ De fleste dokumenter findes på http://europa.eu.int/comm/internal_market/payments/.

⁹ MARKT/208/2001 og MARKT/4007/2002.

¹⁰ KOM (2003) 718 endelig.

¹¹ KOM (2000) 36 endelig, offentligt arbejdsdokument om et nyt lovgrundlag (2002), KOM (2003) 718 endelig.

Kommissionen har i stort omfang benyttet ekstern ekspertbistand under udarbejdelsen af dette forslag. De offentlige høringer og input fra to ekspertgrupper har givet værdifuld ekspertise.

- **Konsekvensanalyse**

For at nå målene for de nye retlige rammer for betalinger blev der i konsekvensanalysen taget behørigt hensyn til spørgsmålet om, hvilken slags indgreb der skulle vælges (ingen foranstaltninger, lovgivning eller en kombination af lovgivning og selvregulering på markedet) og valg af retligt instrument (forordning eller direktiv). Kommissionen overvejede følgende alternativer inden for dette direktivs rammer:

Mål 1: At øge konkurrencen mellem nationale markeder og sikre ensartede konkurrencevilkår.

Alternativ 1. Beholde den nuværende situation med forskellige nationale krav til markedsadgang.

Alternativ 2. Harmonisere kravene til markedsadgang for andre udbydere af betalingstjenester end kreditinstitutter og indføre en særlig autorisation for betalingsinstitutter.

En vurdering af de mulige sociale og økonomiske følger af forskellige betingelser for markedsadgang mellem medlemsstaterne viste, at den nuværende situation er skadelig for det indre marked og skaber betydelige hindringer for markedsadgang. Forskellige betingelser for markedsadgang er konkurrenceforvridende og fører til højere priser for brugerne og store gevinster for dominerende udbydere på nationale markeder samt lavere innovationsgrad.

Kommissionen har gennemført en risikoanalyse af de forretningsaktiviteter, som udføres af andre udbydere end kreditinstitutter og fundet, at de dertil knyttede risici er betydelig højere end kreditinstitutternes. Der blev ikke fundet noget empirisk bevis for problemer i sektoren eller tilfælde af konkurs, der kunne begrunde lignende krav som for kreditinstitutter. Der foreligger ikke særlige beskyttelsesbehov: ingen beskyttelse af indskydere, ingen systemisk betydning for de berørte systemer og ingen trussel for det finansielle systems integritet og stabilitet. Veldefinerede kvalitative tilsynskrav synes at være det bedste svar på de driftsmæssige og begrænsede finansielle risici, som betalingsinstitutter løber i forbindelse med deres virksomhed. Kvantitative krav (som f.eks. kapitalkrav) betragtes som overdrevne i forhold til risikoen og kunne eventuelt medføre alt for store byrder for små udbydere og nye markedsdeltagere.

Mål 2: At øge gennemsigtigheden på markedet for både udbydere og brugere.

Alternativ 1. Selvregulering på markedet

Alternativ 2. Beholde de forskellige nationale ordninger.

Alternativ 3. Standardiserede EU-krav til åbenhed og information.

Alternativet selvregulering er blevet afvist på grund af den nuværende ringe

overholdelse af kravene til forbrugeroplysning og manglende gennemsigtighed. Nationale regler har den fordel, at de kan tage højde for landespecifikke betalingstjenester, men de begrænser effektiviteten, åbenheden og forbrugernes valgmuligheder på et større europæisk marked. Standardisering var det alternativ, som blev foretrukket af et flertal i betalingsbranchen og i brugerorganisationerne. De største økonomiske fordele som følge af forenkling og retssikkerhed ventes komme fra EF-lovgivning, som kodificerer alle Fællesskabets og medlemsstaternes krav i ét retligt instrument.

Mål 3: Brugerens og udbyderens rettigheder og forpligtelser.

Alternativ 1. At beholde den nuværende situation med forskellige nationale bestemmelser.

Alternativ 2. At skabe retssikkerhed, hvad angår forbrugerens og udbyderens grundlæggende rettigheder og forpligtelser for at skabe et højt forbrugerbeskyttelsesniveau og øget effektivitet.

I dag er der 25 forskellige nationale regelsæt, der var til god nytte for markedet for betalinger, så længe grænseoverskridende betalinger og det indre marked var af mindre betydning. Med oprettelsen af det indre marked og indførelsen af euroen bliver det nødvendigt med en harmonisering. Det gælder navnlig, når nationale bestemmelser, som opretholder nationale forskelle, hindrer grænseoverskridende betalinger og udviklingen af mere effektive tværeuropæiske betalingstjenester.

En sammenhængende tilgang om rettigheder og forpligtelser for udbydere og brugere vil give mulighed for større effektivitet, en øget automatisering og en tværeuropæisk straight-through processing (STP).

Kommissionen har gennemført en fuldstændig konsekvensanalyse ifølge arbejdsprogrammet, og rapporten kan findes på http://europa.eu.int/comm/secretariat_general/impact/docs/SEC_2005_1535_1_en.pdf

3) FORSLAGETS RETLIGE ELEMENTER

- **Resumé af forslaget**

De tre centrale dele i forslaget er følgende:

Retten til at udbyde betalingstjenester til offentligheden (afsnit II)

Harmoniseringen af kravene for markedsadgang for andre udbydere af betalingstjenester end kreditinstitutter er udformet med henblik på at skabe ensartede konkurrencevilkår, fremkalde mere konkurrence på de nationale markeder og tage hensyn til udviklingen på markedet i de seneste år for at fremme markedsadgangen for en ny generation af udbydere. Den nye autorisation for betalingsinstitutter vil også gennemføre den særlige henstilling VI fra OECD's arbejdsgruppe om finansielle initiativer på ensartet vis. Indførelsen af en undtagelse for visse kategorier af remitterter skal lette en gradvis overgang for disse udbydere fra den uofficielle økonomi til den officielle sektor.

Krav til gennemsigtighed og information (afsnit III)

Kommissionen mener, at konkurrencen, forbrugernes valgmuligheder og forbrugerbeskyttelsen vil blive fremmet af klare og konsekvente bestemmelser for gennemsigtighed for betalingstjenester. Direktivet indfører klare og præcise informationskrav for betalingstjenester, der erstatter de eksisterende 25 forskellige regelsæt.

Rettigheder og forpligtelser for brugere og udbydere af betalingstjenester (afsnit IV)

Klarhed og forudsigelighed om de centrale rettigheder og forpligtelser for brugere og udbydere af betalingstjenester har afgørende betydning for udviklingen af moderne og effektive elektroniske betalingssystemer, for brugernes tillid og for effektivt fungerende virksomheder på et moderne marked for betalinger.

- **Retsgrundlag**

Retsgrundlaget for det foreliggende forslag er EF-traktatens artikel 47, stk. 2, og artikel 95, stk. 1.

- **Subsidiaritetsprincippet**

Subsidiaritetsprincippet finder anvendelse, for så vidt som forslaget ikke hører ind under Fællesskabets enekompetence.

Målene med forslaget kan ikke opfyldes på tilfredsstillende vis af medlemsstaterne, hvilket skyldes følgende.

Betalinger reguleres gennem en række nationale retsakter, som ofte forhindrer oprettelsen af europæiske betalingsstandarder, konventioner og infrastrukturer. Manglende retssikkerhed for udbydere og brugere af betalingstjenester og en manglende harmonisering af de centrale rettigheder for udbydere og brugere forhindrer indførelse af tværeuropæiske betalingssystemer, fri udveksling af tjenesteydelser og konkurrence på de nationale markeder for betaling.

En indsats på fællesskabsplan vil af nedenstående grunde være et mere effektivt redskab til at nå målene med forslaget.

Omfanget og kompleksiteten af integrationsprocessen for elektroniske detailbetalingsmarkeder kan sammenlignes med indførelsen af euroen, og medlemsstaterne kan ikke alene overvinde de nuværende hindringer og samordne alle involverede aktører.

Det forhold, at der samtidig gælder tre fællesskabsakter og 25 forskellige nationale regelsæt, skaber opsplittede og nogle gange overlappende retlige rammer, hvilket er blevet en hindring for integration af markederne for betaling.

Forslaget vil medføre en fuld harmonisering på de områder, hvor det er nødvendigt for at overvinde hindringerne for oprettelsen af et indre marked for betalinger, som blev identificeret under høringen af de berørte parter.

Forslaget er derfor i overensstemmelse med subsidiaritetsprincippet.

- **Proportionalitetsprincippet**

Forslaget er i overensstemmelse med proportionalitetsprincippet af følgende årsager.

Forslaget til direktiv vil give maksimal mulighed for selvregulering i branchen. Det vil kun harmonisere på de områder, hvor det er nødvendigt for at overvinde de retlige hindringer for et indre marked og undgå regulering af spørgsmål, der ikke vedrører disse områder. De foreslåede foranstaltninger er også proportionelle, hvad angår eksisterende national lovgivning på dette område, herunder f.eks. civil- og strafferetten. På visse områder er der mulighed for nationale undtagelser med forbehold af gensidig anerkendelse. Medlemsstaterne kan eventuelt indføre nationale alternativer eller beholde praksis, der på nuværende tidspunkt er mere effektiv end den, direktivet foreskriver.

Alle de foreslåede bestemmelser har gennemgået en proportionalitetstest og en intensiv høring for at sikre en hensigtsmæssig og proportionel regulering. Det kommer til udtryk i reglerne for betalingsinstitutter og undtagelsesklausulen, i informationskravene, som tilpasses de specifikke tjenester, og i differentieringen mellem brugergrupper.

- **Valg af instrument**

Foreslået instrument: Oprettelsen af et indre marked for betalinger kræver både selvregulering i branchen for at integrere de nationalt opsplittede betalingsinfrastrukturer og tjenester samt lovgivningsforanstaltninger for at skabe det nødvendige retsgrundlag i den henseende. Kommissionen foreslår derfor et direktiv, som skal ligge til grund for og fremme selvregulering i branchen.

Dette instrument er hensigtsmæssigt af følgende grunde.

Kommissionen foreslår et direktiv frem for en forordning, da det tager hensyn til subsidiaritets- og proportionalitetsprincipperne. Et direktiv kombineret med fuld harmonisering vil give den nødvendige retssikkerhed og samtidig give mulighed for målrettet national gennemførelse.

4) BUDGETMÆSSIGE VIRKNINGER

Forslaget har ingen virkning på Fællesskabets budget.

5) SUPPLERENDE OPLYSNINGER

- **Simulering, pilotfase og overgangsperiode**

Der vil gælde en overgangsperiode for visse allerede etablerede udbydere af betalingstjenester, for at de kan opfylde bestemmelserne i afsnit II i dette direktiv.

- **Forenkling**

Forslaget vil medføre en forenkling af lovgivning, en forenkling af de administrative procedurer for offentlige myndigheder (på EU-niveau eller nationalt niveau) og en

forenkling af de administrative procedurer for private aktører.

Forslaget til direktiv vil give forenklede og fuldstændig harmoniserede rammer, som erstatter direktiv 97/5/EF, henstilling 87/598/EØF, 88/590/EØF og 97/489/EF, artikel 8 i direktiv 97/7/EF og artikel 8 i direktiv 2002/65/EF.

Tilsyn med udbydere af betalingstjenester vil ske efter en harmoniseret og sammenhængende metode med samme regler for alle medlemsstater, hvilket vil bidrage til at forenkle de administrative procedurer.

Forslaget forenkler procedurerne for private aktører, idet 25 nationale regelsæt derved erstattes af et regelsæt for hele markedet.

- **Ophævelse af eksisterende lovgivning**

Hvis forslaget vedtages, medfører det ophævelse af gældende retsfor skrifter.

Gennemførelse af Fællesskabets Lissabon-program:

Forslag til

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS DIREKTIV

om betalingstjenester i det indre marked

og om ændring af direktiv 97/7/EF, 2000/12/EF og 2002/65/EF

(EØS-relevant tekst)

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR -

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 47, stk. 2, første og tredje punktum, og artikel 95,

under henvisning til forslag fra Kommissionen¹²,

under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg¹³,

under henvisning til udtalelse fra Den Europæiske Centralbank¹⁴,

efter proceduren i traktatens artikel 251¹⁵, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Det er vigtigt for oprettelsen af det indre marked, at alle indre grænser i Fællesskabet ophæves for at sikre fri bevægelighed for varer, personer, tjenester og kapital. Det er derfor af afgørende betydning at oprette et egentligt indre marked for betalingstjenester. På nuværende tidspunkt hindrer den manglende harmonisering dette marked i at fungere.
- (2) På nuværende tidspunkt er medlemsstaternes markeder for betalingstjenester organiseret separat efter nationale retningslinjer, og de retlige rammer for betalingstjenester er opsplittet i 25 nationale retssystemer.
- (3) Situationen er ikke blevet tilstrækkeligt forbedret af de fællesskabsakter, der allerede er vedtaget, nemlig Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/5/EF af 27. januar

¹² EUT C [...] af [...], s. [...].

¹³ EUT C [...] af [...], s. [...].

¹⁴ EUT C [...] af [...], s. [...].

¹⁵ EUT C [...] af [...], s. [...].

1997 om grænseoverskridende pengeoverførsler¹⁶ og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 2560/2001 af 19. december 2001 om grænseoverskridende betalinger i euro¹⁷, eller Kommissionens henstilling 87/598/EØF af 8. december 1987 om en europæisk adfærdskodeks for elektronisk betaling (forbindelserne mellem penge- og finansieringsinstitutter og handlende/tjenesteydere samt forbrugere)¹⁸, Kommissionens henstilling 88/590/EØF af 17. november 1988 om betalingssystemer, herunder navnlig om forholdet mellem kortindehaver og kortudsteder¹⁹, eller Kommissionens henstilling 97/489/EF af 30. juli 1997 om transaktioner med elektroniske betalingsmidler, især forholdet mellem udsteder og indehaver²⁰. I stedet har eksistensen af både nationale bestemmelser og ufuldstændige fællesskabsregler givet anledning til både forvirring og manglende retssikkerhed på grund af overlappende regler.

- (4) Det er derfor helt afgørende på fællesskabsniveau at indføre moderne og sammenhængende retlige rammer for betalingstjenester.
- (5) Sådanne rammer skal sikre en samordning af de nationale bestemmelser om tilsynskrav, markedsadgang for nye udbydere af betalingstjenester, oplysningskrav og rettigheder og forpligtelser for brugere af betalingstjenester. Inden for disse rammer bør bestemmelserne i forordning (EF) nr. 2560/2001, der oprettede et indre marked for betalinger i euro, hvad angår priser, bevares. Bestemmelserne i direktiv 97/5/EF og henstillingerne i henstilling 87/598/EØF, 88/590/EØF og 97/489/EF bør indarbejdes i en akt med bindende retskraft.
- (6) Det er imidlertid ikke hensigtsmæssigt, at lade disse retlige rammer blive helt udtømmende. Anvendelsesområdet bør begrænses til udbydere, hvis hovedaktivitet er at udbyde betalingstjenester til brugere af betalingstjenester. Det er heller ikke hensigtsmæssigt, at rammerne finder anvendelse på tjenester, hvor overførslen af penge fra betaler til betalingsmodtager eller transporten gennemføres udelukkende i sedler og mønter, eller hvor overførslen er baseret på check, vekslersolaveksler eller andre instrumenter, vouchers eller kort trukket på en udbyder af betalingstjenester eller en anden part med henblik på at stille midlerne til betalingsmodtagerens disposition. Selv om de retlige rammer skal gælde for betalingstjenestebrugere og deres forhold til udbyderen af betalingstjenester, når de bruger betalingstjenester, bør nogle af bestemmelserne ikke gælde for transaktioner over et vist beløb, da brugeren vil kunne forhandle mere specifikke og mere hensigtsmæssige betingelser og vilkår med udbyderen af betalingstjenester.
- (7) Det er nødvendigt at præcisere de kategorier af udbydere af betalingstjenester, der lovligt kan udbyde disse tjenester i hele Fællesskabet, nemlig kreditinstitutter, der modtager indskud fra brugere til finansiering af betalingstransaktioner, og som fortsat skal være omfattet af tilsynskravene i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/12/EF af 20. marts 2000 om adgang til at optage og udøve virksomhed som kreditinstitut²¹, udstedere af elektroniske penge til finansiering af

¹⁶ EFT L 43 af 14.2.1997, s. 25.

¹⁷ EFT L 344 af 28.12.2001, s. 13.

¹⁸ EFT L 365 af 24.12.1987, s. 72.

¹⁹ EFT L 317 af 24.11.1988, s. 55.

²⁰ EFT L 208 af 2.8.1997, s. 52.

²¹ EFT L 126 af 26.5.2000, s. 1.

betalingstransaktioner, som fortsat skal være omfattet af tilsynskravene i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/46/EF af 18. september 2000 om adgang til at etablere og udøve virksomhed som e-pengeinstitut og tilsyn med sådan virksomhed²², og postgirokontorer, der er meddelt autorisation efter nationale regler eller fællesskabsregler.

- (8) For at fjerne retlige hindringer for markedsadgang er det imidlertid nødvendigt at indføre en ensartet autorisation for alle udbydere af betalingstjenester, der ikke modtager indskud eller udsteder e-penge. Det er derfor hensigtsmæssigt at indføre en fjerde kategori af udbydere, herefter kaldet "betalingsinstitutter", ved at give mulighed for at meddele autorisation til fysiske eller juridiske personer uden for de eksisterende kategorier til at udbyde betalingstjenester i Fællesskabet, forudsat at en række strenge og omfattende betingelser er opfyldt. Således vil de samme betingelser skulle gælde for disse tjenester i hele Fællesskabet.
- (9) Betingelserne for at få meddelt og bevare en autorisation som betalingsinstitut bør omfatte tilsynskrav, der står i et rimeligt forhold til de operationelle og finansielle risici, disse institutter løber i forbindelse med deres virksomhed. Disse krav bør tage hensyn til, at betalingsinstitutters virkefelt er mere specialiseret, og aktiviteterne mere begrænsede, hvilket medfører meget færre risici, der er nemmere at overvåge og kontrollere end de risici, der opstår i forbindelse med kreditinstitutters virksomhed. Det bør f.eks. være forbudt for betalingsinstitutter at modtage indskud fra brugere, og de må kun disponere over de midler, brugerne indbetaler for betalingstjenester. Det skal foreskrives, at kundernes midler skal holdes adskilt fra betalingsinstituttets midler til andre forretningsaktiviteter. Betalingsinstitutter skal ligeledes opfylde krav om en effektiv bekæmpelse af hvidvaskning af penge og terrorfinansiering.
- (10) Medlemsstaterne skal udpege de myndigheder, der har ansvaret for at meddele autorisation til betalingsinstitutter, for den løbende kontrol og for at træffe beslutning om frakendelse af en autorisation. For at sikre ensartede vilkår bør medlemsstaterne ikke opstille andre krav til betalingsinstitutter end dem, der fremgår af dette direktiv. Alle beslutninger, der træffes af de kompetente myndigheder, bør imidlertid kunne domstolsprøves. Endvidere bør de kompetente myndigheders opgaver ikke berøre det tilsyn med betalingssystemer, der ifølge EF-traktatens artikel 105, stk. 2, fjerde led, er en opgave, der udføres af Det Europæiske System af Centralbanker.
- (11) Da det er ønskeligt at registrere identitet og opholdssted for alle personer, der udbyder betalingstjenester, og at give alle en vis grad af anerkendelse, uafhængig af deres mulighed for at opfylde alle betingelser for meddelelse af autorisation som betalingsinstitut, således at ingen ser sig tvunget ud i sort økonomi, er det nødvendigt at indføre en mekanisme, ifølge hvilken udbydere af betalingstjenester, der ikke kan opfylde disse betingelser, ikke desto mindre kan behandles som betalingsinstitutter. I den henseende er det hensigtsmæssigt at lade medlemsstaterne opføre sådanne personer i registret over betalingsinstitutter, uden at lade alle betingelserne for autorisation gælde. Det er imidlertid vigtigt i hvert enkelt tilfælde at lade muligheden for undtagelse være underkastet strenge krav vedrørende antal transaktioner og betydningen for offentligheden. Det vil også skulle foreskrives, at når undtagelsen

²² EFT L 275 af 27.10.2000, s. 39.

finder anvendelse, må de omhandlede betalingstjenester kun udbydes i registreringsstaten.

- (12) Det er vigtigt for en betalingsudbyders virksomhed at kunne arbejde inden for rammerne af betalingssystemer eller deltage i sådanne systemer. For at sikre ens behandling i hele Fællesskabet og af de forskellige kategorier af udbydere af betalingstjenester ifølge betingelserne i deres autorisation er det nødvendigt at afklare reglerne om adgang til at udbyde betalingstjenester og deltage i sådanne systemer. Det bør foreskrives, at der ikke må ske forskelsbehandling af betalingsinstitutter og kreditinstitutter, hvad angår deres virke inden for rammerne af betalingssystemer og deres adgang til disse.
- (13) Der bør indføres regler for at sikre gennemsigtighed for betingelserne for udbud af betalingstjenester.
- (14) Direktivet bør ikke finde anvendelse på kontante betalingstransaktioner eller transaktioner baseret på papirchecks, da disse ifølge sagens natur ikke kan behandles så effektivt som andre betalingsmidler, især elektroniske betalinger.
- (15) Reglerne i dette direktiv om gennemsigtighed for betingelserne for at udbyde betalingstjenester og om de rettigheder og forpligtelser, der gælder for udbud og brug af betalingstjenester, gælder ikke, når betalingstransaktionen er på over 50 000 EUR, da betalinger over dette beløb normalt ikke behandles på samme måde, ofte kanaliseres gennem forskellige netværk og er omfattet af andre tekniske og retlige procedurer, der bør bevares.
- (16) Dette direktiv bør præcisere de forpligtelser, som gælder for udbydere af betalingstjenester, hvad angår oplysninger til brugerne af betalingstjenester, der bør have samme høje informationsniveau om betalingstjenester for at kunne foretage velovervejede valg og kunne handle i hele EU. Af hensyn til gennemsigtigheden fastsætter dette direktiv de krav, der er nødvendige for at sikre, at der foreligger de nødvendige og tilstrækkelige oplysninger til brugerne af betalingstjenester, hvad angår både aftalen om betalingstjenesten og betalingstransaktionen.
- (17) Det er vigtigt at harmonisere gennemsigtigheden for betingelserne for at udbyde betalingstjenester, da brugere af betalingstjenester behøver klare oplysninger om betalingstjenester for at kunne foretage et kvalificeret valg af udbyder. Kravene bør fastsættes for at sikre, at der foreligger de nødvendige og tilstrækkelige oplysninger uden at overlæse brugeren af betalingstjenesten, hvad angår både aftalen om betalingstjenesten, autorisering og gennemførelse af betalingstransaktionen.
- (18) De nødvendige oplysninger bør stå i et rimeligt forhold til brugernes behov og udformes som standardoplysninger. Informationskravene for en enkelt betalingstransaktion bør imidlertid afvige fra kravene i en rammeaftale om en række betalingstransaktioner.
- (19) For at fremme kundemobiliteten skal brugerne af betalingstjenester frit kunne opsiges en rammeaftale, der er indgået for en lang eller en ubegrænset periode, uden at det medfører opsigelsesgebyrer. Retten til at opsiges en aftale forudsætter imidlertid et opsigelsesvarsel, der i givet fald fastsættes i aftalen.

- (20) Mikrobetalinger bør være et billigt og brugervenligt alternativ i forbindelse med billige varer og tjenester og bør ikke behæftes med en række overdrevne krav. De relevante informationskrav og reglerne om gennemførelse bør derfor forenkles. Der bør fastlægges klare regler om, hvordan brugeren af betalingstjenester skal autorisere transaktioner. Det er vigtigt for at sikre brugernes tillid og retssikkerhed for de parter, der er involveret i en betalingstransaktion, da transaktionerne ellers vil være ugyldige og give betaleren ret til en umiddelbar tilbagebetaling. Det er vigtigt at fastsætte forpligtelserne for både udbyderen af betalingstjenester og brugeren af betalingstjenester for ikke at skade sikkerheden for verifikationsinstrumenter og ifølge gældende national lov fastslå, om der foreligger aftalebrud og i givet fald vurdere følgerne af et sådant brud.
- (21) For at opmuntre brugeren af betalingstjenester til uden ophør at underrette udbyderen om et eventuelt tyveri eller tab af et verifikationsinstrument og således mindske risikoen for uautoriserede transaktioner, bør brugeren kun holdes ansvarlig for et begrænset beløb, indtil han har underrettet udbyderen af betalingstjenester om tabet eller tyveriet, medmindre brugeren af betalingstjenester har handlet svigagtigt eller groft forsømmeligt. Når brugeren har meddelt udbyderen af betalingstjenester, at hans verifikationsinstrument er bortkommet, bør brugeren ikke længere skulle dække tab som følge af uautoriseret brug af instrumentet. Hvis brugerens verifikationsinstrument ikke er bortkommet eller stjålet, vil han ikke blive draget til ansvar for eventuelle økonomiske følger af uautoriseret brug.
- (22) Der skal indføres bestemmelser om fordeling af tab i tilfælde af uautoriserede betalingstransaktioner. Disse bestemmelser skal imidlertid ikke finde anvendelse på betalingstjenestebrugere som er virksomheder, der er større end mikrovirksomheder som defineret i Kommissionens henstilling 2003/361/EF af 6. maj 2003 om definition af mikrovirksomheder, små og mellemstore virksomheder, offentliggjort i *Den Europæiske Unions Tidende* den 20. maj 2003²³, da sådanne virksomheder normalt har mulighed for at vurdere risikoen for svig og træffe modforanstaltninger.
- (23) Hvis brugeren kræver tilbagebetaling af en betalingstransaktion, hvis beløb ikke var specificeret, bør retten til tilbagebetaling ikke påvirke betalerens ansvar over for betalingsmodtageren, hvad angår varer og tjenester, som er bestilt, forbrugt eller retmæssigt faktureret, eller brugerens rettigheder hvad angår tilbagekaldelse af en betalingsordre.
- (24) Da moderne fuldautomatiske betalingssystemer behandler betalingstransaktioner hurtigt, således at betalingsordrer på et givet tidspunkt ikke længere kan tilbagekaldes uden store omkostninger til manuel intervention, er det nødvendigt at fastsætte en klar frist for tilbagekaldelse af hensyn til en effektiv behandling, samtidig med at der skabes retssikkerhed for alle implicerede parter. Det er hensigtsmæssigt at definere dette tidspunkt som det tidspunkt, hvor udbyderen af betalingstjenesten har accepteret betalingen, og foreskrive, at dette eksplicit eller implicit bør meddeles brugeren af betalingstjenesten.
- (25) Det er af afgørende betydning for en helt integreret straight-through processing af betalinger og for retssikkerheden, hvad angår eventuelle underliggende forpligtelser

²³ EUT L 124 af 20.5.2003, s. 36.

mellem brugere af betalingstjenesten, at hele det beløb betaleren overfører, krediteres betalingsmodtagerens konto. Det bør derfor ikke være muligt for nogle af de parter, der indgår i gennemførelsen af betalingstransaktioner at foretage fradrag i det overførte beløb. Det bør imidlertid være muligt for betalingsmodtageren at indgå en udtrykkelig aftale med sin udbyder af betalingstjenester, hvorved denne får ret til at fratække sine egne gebyrer. Det gælder kun betalinger, som udelukkende gennemføres i en medlemsstats valuta, og som ikke omfatter omregning af valuta, og hvor begge betalingsudbydere er etableret i Fællesskabet.

- (26) Hvad angår gebyrer, har erfaringen vist, at deling af gebyrer er det mest effektive system, da det letter straight-through processing af betalinger. Det bør derfor foreskrives, at gebyrer kan opkræves direkte hos betaler og betalingsmodtager af deres respektive udbydere af betalingstjenester. Det gælder imidlertid kun, når både betalerens og betalingsmodtagerens udbyder af betalingstjenester er etableret i Fællesskabet, og når transaktionen ikke omfatter omregning af valuta.
- (27) For at gøre betalinger i Fællesskabet mere effektive bør der fastsættes en maksimal gennemførelsesfrist på én dag for alle betalinger på betalerens initiativ, der ikke kræver valutaomregning, herunder overførsler og indbetalinger. For alle andre betalinger, som f.eks. betalinger indledt af eller via betalingsmodtageren, herunder direkte debiteringer og kortbetalinger, bør gennemførelsesfristen på en dag gælde, hvis der ikke foreligger en udtrykkelig aftale mellem udbyderen af betalingstjenester og brugeren af betalingstjenester, der fastsætter en længere gennemførelsesfrist. Da de nationale betalingsinfrastrukturer imidlertid ofte er særdeles effektive, kan medlemsstaterne beholde bestemmelser om en kortere gennemførelsesfrist end en dag for rent nationale betalinger for at undgå en forringelse af det nuværende serviceniveau.
- (28) På grund af forskellene mellem reglerne for drift af betalingssystemer i Fællesskabet og reglerne for betalingssystemer i tredjelande, er det hensigtsmæssigt, at bestemmelserne om gennemførelse af det fulde beløb og om gennemførelsesfrister begrænses til de tilfælde, hvor både betalerens og betalingsmodtagerens udbyder af betalingstjenester er etableret i Fællesskabet.
- (29) Det er vigtigt, at brugerne af betalingstjenester kender de faktiske omkostninger og gebyrer for betalingstjenester, så de kan foretage de rette valg. Derfor bør det ikke være tilladt at bruge uigennemsigtige prissætningsmetoder, da det er den almindelige opfattelse, at sådanne metoder gør det særdeles vanskeligt for brugerne at fastslå den faktiske pris for en betalingstjeneste. Navnlige bør brugen af valørdatoer til skade for brugerne ikke være tilladt.
- (30) For at betalingssystemet kan fungere smidigt og effektivt, skal brugeren have tillid til, at udbyderen af betalingstjenester vil gennemføre betalingstransaktionen korrekt og inden for den aftalte tid. Formelt er der ikke meget, der kan forhindre udbyderen i at handle sådan. For det første har udbyderen forudsætninger for at vurdere de risici, der følger med en betalingstransaktion, som han har accepteret at gennemføre. For det andet er det udbyderen, der stiller betalingssystemet til rådighed, indgår aftaler om tilbagekaldelse af fejlagtigt placerede midler og i de fleste tilfælde beslutter, hvilke formidlere der skal involveres i gennemførelsen af transaktionen. For det tredje betyder det meget store antal betalingstransaktioner, der gennemføres, at det er nemmere for udbyderne at sprede risikoen for fejl og mangler ved betalingssystemet

og lade denne risiko påvirke gebyrerne. På grund af ovenstående er det absolut relevant at tillægge udbyderen af betalingstjenester det fulde ansvar for gennemførelsen af en betalingstransaktion, som brugeren har accepteret. Disse bestemmelser om absolut ansvar bør dog ikke fuldt ud finde anvendelse, hvis betalingsmodtagerens udbyder af betalingstjenester er etableret uden for Fællesskabet.

- (31) Det bør være muligt for udbyderen af betalingstjenester utvetydigt at præcisere, hvilke oplysninger der er nødvendige for at gennemføre en betalingsordre. For at undgå opsplittning og fremme indførelsen af integrerede betalingsystemer i Fællesskabet, bør medlemsstaterne på den anden side ikke have mulighed for at kræve en særlig identifikationskode for betalingstransaktioner. Udbyderens absolutte ansvar bør være begrænset til en pligt til at gennemføre betalingstransaktionen korrekt i overensstemmelse med betalingsordren fra brugeren af betalingstjenesten.
- (32) For at muliggøre en effektiv bekæmpelse af svig og bekæmpe svig i hele Fællesskabet bør der indføres bestemmelser om en effektiv udveksling af oplysninger mellem udbydere af betalingstjenester, der bør have mulighed for at indsamle, behandle og udveksle personlige oplysninger om de personer, der er involveret i betalingssvig. Alle disse aktiviteter bør gennemføres i overensstemmelse med Europa-Parlamentet og Rådets direktiv 95/46/EF af 24. oktober 1995 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger²⁴.
- (33) Det er nødvendigt at sikre en effektiv anvendelse af de nationale bestemmelser, der vedtages som følge af dette direktiv. Der bør derfor indføres egnede procedurer, der giver mulighed for at klage over udbydere af betalingstjenester, der ikke opfylder disse bestemmelser, og for at sikre at der i givet fald pålægges hensigtsmæssige, proportionale og afskrækkende sanktioner.
- (34) Uden at det berører brugernes ret til at anlægge sag ved en domstol, bør medlemsstaterne give mulighed for, at konflikter mellem udbydere og brugere af betalingstjenester vedrørende de rettigheder og forpligtelser, der følger af dette direktiv, kan løses med begrænsede omkostninger og på en lettilgængelig måde.
- (35) Dette direktiv berører ikke bestemmelserne i national lovgivning om følgerne, hvad angår ansvar for unøjagtige formuleringer eller fejl ved fremsendelsen af opgørelser.
- (36) Da det er nødvendigt at kontrollere, at dette direktiv fungerer tilfredsstillende og overvåge udviklingen frem mod oprettelsen af et indre marked for betalinger, bør Kommissionen to år efter udløbet af gennemførelsesperioden for dette direktiv udarbejde en rapport.
- (37) Da bestemmelserne i direktiv 97/5/EF er blevet fuldstændig ændret, bør dette direktiv ophæves.
- (38) Det er nødvendigt at fastsætte mere præcise regler om svigagtig brug af betalingskort, et område der på nuværende tidspunkt er dækket af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/7/EF af 20. maj 1997 om forbrugerbeskyttelse i forbindelse med aftaler

²⁴ EFT L 281 af 23.11.1995, s. 31.

vedrørende fjernsalg²⁵ og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/65/EF af 23. september 2002 om fjernsalg af finansielle tjenesteydelser til forbrugerne og om ændring af Rådets direktiv 90/619/EØF samt direktiv 97/7/EF og 98/27/EF²⁶. Disse direktiver bør derfor ændres i overensstemmelse hermed.

- (39) Da finansieringsinstitutter ifølge direktiv 2000/12/EF ikke er omfattet af reglerne for kreditinstitutter, bør de omfattes af de samme krav som betalingsinstitutter, så de kan udbyde betalingstjenester i hele Fællesskabet. Direktiv 2000/12/EF bør derfor ændres i overensstemmelse hermed.
- (40) Af hensyn til retssikkerheden skal der indføres overgangsbestemmelser, der giver personer, som har påbegyndt virksomhed som betalingsinstitut i overensstemmelse med gældende national lov før direktivets ikrafttrædelse, ret til at fortsætte denne virksomhed i den pågældende medlemsstat i en fastsat periode.
- (41) Da målene med den foreslåede handling, nemlig oprettelsen af et indre marked for betalingstjenester, ikke i tilstrækkelig grad kan opfyldes af medlemsstaterne, da det kræver harmonisering af en række forskellige regler, der på nuværende tidspunkt findes i de forskellige medlemsstaters retssystemer, og derfor bedre kan gennemføres på fællesskabsplan, kan Fællesskabet vedtage foranstaltninger i overensstemmelse med subsidiaritetsprincippet efter traktatens artikel 5. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går direktivet ikke ud over, hvad der er nødvendigt for at nå disse mål.
- (42) De nødvendige foranstaltninger til gennemførelse af dette direktiv bør vedtages i overensstemmelse med Rådets afgørelse 1999/468/EF af 28. juni 1999 om fastsættelse af de nærmere vilkår for udøvelsen af de gennemførelsesbeføjelser, der tillægges Kommissionen²⁷ -

UDSTEDT FØLGENDE DIREKTIV:

²⁵ EFT L 144 af 4.6.1997, s. 19. Direktivet er senest ændret ved direktiv 2005/29/EF (EUT L 149 af 11.6.2005, s. 22).

²⁶ EFT L 271 af 9.10.2002, s. 16. Direktivet er senest ændret ved direktiv 2005/29/EF.

²⁷ EFT L 184 af 17.7.1999, s. 23.

AFSNIT I

Formål, anvendelsesområde og definitioner

Artikel 1

Formål

Dette direktiv fastlægger regler, ifølge hvilke medlemsstaterne skal sondre mellem følgende fire kategorier af udbydere af betalingstjenester:

- (a) finansieringsinstitutter som defineret i direktiv 2000/12/EF
- (b) virksomheder, som udsteder elektroniske penge, som defineret i direktiv 2000/46/EF
- (c) postgirokontorer som nævnt i artikel 2, stk. 3, andet led, i direktiv 2000/12/EF, der ifølge national lov eller fællesskabslov har ret til at udbyde betalingstjenester
- (d) andre fysiske eller juridiske personer, der i overensstemmelse med artikel 6 i dette direktiv er meddelt autorisation til at udbyde og udføre betalingstjenester i Fællesskabet, herefter kaldet "betalingsinstitutter".

Dette direktiv opstiller også regler for åbenhed og for brugernes og udbydernes respektive rettigheder og forpligtelser, hvad angår udbud af betalingstjenester som fast beskæftigelse eller forretningsaktivitet.

Centralbanker i deres egenskab af pengepolitiske myndigheder og offentlige myndigheder, som udbyder betalingstjenester, betragtes ikke som udbydere af betalingstjenester.

Artikel 2

Anvendelsesområde

1. Dette direktiv finder kun anvendelse på de forretningsaktiviteter, der er opført i bilaget, der indebærer gennemførelse af betalingstransaktioner på vegne af en fysisk eller juridisk person, herefter kaldet "betalingstjenester", hvor mindst en af betalingsudbydere er etableret i Fællesskabet.

Når der er tale om betalingstjenester med et transaktionsbeløb på over 50 000 EUR, finder afsnit III og IV ikke anvendelse.

Inden for rammerne af dette direktiv består en betalingstransaktion af en handling, der iværksættes af en betaler eller betalingsmodtager med henblik på at indbetale, hæve eller overføre midler fra en betaler til en betalingsmodtager uanset eventuelle underliggende forpligtelser mellem brugerne af betalingstjenesten.

2. Medmindre andet er bestemt finder dette direktiv anvendelse på betalingstjenester uanset valuta.

Artikel 3
Områder, der ikke er omfattet

Direktivet gælder ikke for:

- (a) transaktioner, der udelukkende indebærer en overførsel af kontanter fra betaler til betalingsmodtager
- (b) erhvervmæssig indsamling og levering af kontanter, herunder transport, uden at kontanterne omdannes til kontopenge eller til elektroniske penge som defineret i direktiv 2000/46/EF
- (c) betalingstransaktioner, der indebærer ikke-erhvervmæssig indsamling og levering af kontanter inden for rammerne af en almennyttig organisation
- (d) kontante tilbagebetalinger fra betalingsmodtager til betaler efter en betalingstransaktion som følge af en udtrykkelig anmodning fra brugeren af betalingstjenesten fremsat umiddelbart før gennemførelsen af en betalingstransaktion via et betalingskort og helt uden hensyntagen til prisen på den købte vare eller tjenesteydelse
- (e) Omregning af fremmed valuta til lokal valuta og *vice versa*, dvs. kontante transaktioner, hvor pengene ikke indestår som kontantindskud på en betalingskonto
- (f) betalingstransaktioner baseret på et af følgende dokumenter trukket på udbyderen af betalingstjenester med henblik på at give betalingsmodtageren rådighed over midler:
 - (i) papirchecks som defineret i Genève-konventionen af 19. marts 1931 om indførelse af en ensartet checklov
 - (ii) papirchecks som nævnt i punkt i) og reguleret af lovgivningen i medlemsstater, som ikke er parter i Genève-konventionen fra 1931
 - (iii) papirkuponer
 - (iv) papirbaserede rejsechecks
 - (v) papirbaserede veksler
- (g) betalingstransaktioner gennemført inden for rammerne af et system til clearing og afvikling af betalinger eller værdipapirer eller mellem clearing- eller afviklingsagenter, centrale modparter og/eller centralbanker og udbydere af betalingstjenester samt deres tilknyttede agenter eller datterselskaber, dog med undtagelse af artikel 23
- (h) tjenester udbudt af udbydere af tekniske tjenester, der understøtter udbuddet af betalingstjenester, uden at de på noget tidspunkt kommer i besiddelse af de midler, som skal overføres, bl.a. behandling og lagring af data, tillidsskabende tjenester og beskyttelse af privatlivets fred, autentificering af data og enheder, levering af it- og kommunikationsnetværk, levering og vedligeholdelse af terminaler og udstyr til brug for betalingstjenester

- (i) tjenester, der kun kan anvendes til at erhverve varer og tjenester inden for et begrænset netværk af nærtstående tjenesteudbydere, og som er baseret på instrumenter som kuponer og kort, i det omfang disse instrumenter ikke kan give anledning til tilbagebetaling
- (j) betalingstransaktioner gennemført ved hjælp af en mobiltelefon eller andet digitalt udstyr eller it-udstyr, hvis alle nedenstående betingelser er opfyldt:
 - (i) den udbyder, der driver telekommunikations- eller it-systemet eller netværket, er tæt involveret i udviklingen af de digitale varer eller elektroniske kommunikationstjenester, der udbydes
 - (ii) varerne og tjenesteydelserne kan ikke leveres i udbyderens fravær
 - (iii) der findes ingen alternativer for gennemførelse af betalingen
- (k) betalingstransaktioner gennemført mellem udbydere af betalingstjenester samt tilknyttede agenter eller datterselskaber, uden at det dog berører artikel 23, der under alle omstændigheder finder anvendelse.

Artikel 4 *Definitioner*

I dette direktiv gælder følgende definitioner:

- (1) "*hjemland*" betyder følgende:
 - (i) hvis betalingsinstituttet er en fysisk person: den medlemsstat, hvor udbyderen af betalingstjenesten har sit hovedkontor
 - (ii) hvis betalingsinstituttet er en juridisk person: den medlemsstat, hvor det vedtægtsmæssige hjemsted er beliggende
 - (iii) hvis betalingsinstituttet ifølge national lovgivning ikke har noget vedtægtsmæssigt hjemsted, den medlemsstat, hvor dets hovedkontor er beliggende
- (2) "*værtsland*": en anden medlemsstat end hjemlandet, hvor en udbyder af en betalingstjeneste har et datterselskab eller en tilknyttet agent eller udbyder betalingstjenester
- (3) "*betalingssystem*": et system til pengeoverførsel med formelle og standardiserede rutiner og fælles regler for behandling, clearing og/eller afvikling af betalingstransaktioner
- (4) "*betaler*": en fysisk eller juridisk person, som kan disponere over midler og tillader, at de overføres til en betalingsmodtager
- (5) "*betalingsmodtager*": en fysisk eller juridisk person, som er den tiltænkte endelige modtager af de midler, der indgår i en betalingstransaktion

- (6) *"bruger af betalingstjenester"*: en fysisk eller juridisk person, som bruger en betalingstjeneste enten som betaler eller som betalingsmodtager eller begge
- (7) *"betalingskonto"*: en konto oprettet i en betalingsbrugers navn, som udelukkende bruges til betalingstransaktioner
- (8) *"midler"*: kontanter, kontopenge og elektroniske penge som defineret i direktiv 2000/46/EF
- (9) *"disponible midler"*: midler på en betalingskonto, som kan anvendes af brugeren af betalingstjenesten uden opkrævning af gebyrer
- (10) *"betalingsordre"*: enhver instruks fra en betaler eller betalingsmodtager til en udbyder af betalingstjenester om at gennemføre en betalingstransaktion
- (11) *"valørdag"*: et referencetidspunkt, der anvendes af en udbyder af betalingstjenester ved beregningen af renter af de penge, der overføres fra eller til en betalingskonto
- (12) *"referencekurs"*: den vekselkurs, der ligger til grund for beregningen af en eventuel valutaomregning, og som stammer fra en kilde, som begge parter i en betalingstjenesteaftale kan verificere
- (13) *"autentificering"*: en procedure, der giver udbyderen af en betalingstjeneste mulighed for at verificere, at den bruger, der udsteder en betalingsordre, har den nødvendige tilladelse
- (14) *"referencerente"*: den rente, der ligger til grund for beregningen af en eventuel rente, og som stammer fra en kilde, som begge parter i en betalingstjenesteaftale kan verificere
- (15) *"unik identifikationskode"*: oplysninger, som udbyderen af betalingstjenester udleverer, og som brugeren af betalingstjenester skal angive for utvetydigt at identificere den anden bruger af betalingstjenester, der er involveret i en betalingstransaktion, og som består af IBAN (International Bank Account Number), BIC (Bank Identifier Code), et bankkontonummer, et kortnummer eller et navn
- (16) *"tilknyttet agent"*: en fysisk eller juridisk person, som handler på vegne af et betalingsinstitut ved gennemførelsen af betalingstjenester
- (17) *"verifikationsinstrument"*: enhver form for personligt instrument og/eller procedurer, som brugeren af betalingstjenester bruger for at give udbyderen af betalingstjenester mulighed for at verificere en betalingsordre. Hvis udbyderen af betalingstjenester ikke stiller et sådant instrument til rådighed, kan udbyderen af betalingstjenester og brugeren af betalingstjenester aftale at bruge ethvert andet instrument til at autentificere betalingsordrer, og dette kan også anvendes til andre formål
- (18) *"telekommunikationsmiddel"*: ethvert middel, som uden samtidig fysisk tilstedeværelse af udbyderen af betalingstjenesten og brugeren af betalingstjenesten kan anvendes til indgåelse af en aftale om betalingstjenester
- (19) *"varigt medium"*: ethvert instrument, der gør det muligt at lagre information, der er rettet personligt til brugeren af en betalingstjeneste på en måde, der tillader fremtidig

søgning i et tidsrum, der er afpasset informationsformålet, og som giver mulighed for uændret reproduktion af den lagrede information. Varige medier omfatter bl.a. udprint fra pengeautomater, disketter, cd-rom'er, dvd'er og harddiskdrev på personlige computere, hvor der lagres e-mail, men derimod ikke udskrifter fra websites, medmindre sådanne sites opfylder kriterierne i dette punkts første sætning.

AFSNIT II

Udbydere af betalingstjenester

Kapitel 1

Betalingsinstitutter

AFDELING 1

GENERELLE BESTEMMELSER

Artikel 5

Ansøgning om autorisation

For at få meddelt autorisation som betalingsinstitut skal der indgives en skriftlig ansøgning til de kompetente medlemsstater i hjemlandet sammen med følgende:

- (a) en oversigt over transaktioner, der bl.a. angiver de planlagte typer betalingstjenester
- (b) en forretningsplan med en foreløbig budgetberegning for de tre første regnskabsår, der giver en formodning om, at betalingsinstituttet er i stand til at anvende systemer, ressourcer og procedurer, som er hensigtsmæssige og tilpasset en sund drift
- (c) en beskrivelse af ansøgerens administrative og regnskabsmæssige procedurer, der lader formode, at betalingsinstituttet anvender sunde og passende procedurer og kontrolforanstaltninger
- (d) en beskrivelse af de interne kontrolforanstaltninger, som ansøgeren har indført for at opfylde forpligtelserne, hvad angår hvidvaskning af penge ifølge Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/60/EF²⁸
- (e) en beskrivelse af ansøgerens risikostyringsprocedurer
- (f) en beskrivelse af ansøgerens organisationsstruktur og eventuelt dennes samarbejde med et nationalt eller internationalt betalingssystem
- (g) identiteten på personer, der direkte eller indirekte har en kvalificeret deltagelse i den ansøgende virksomhed efter artikel 1, stk. 10, i direktiv 2000/12/EF, samt størrelsen af deres faktiske deltagelse
- (h) hvis der er tale om en juridisk person, identiteten for de fysiske personer, som repræsenterer den juridiske person, angivelse af majoritetsaktionærer og direktører samt bevis for, at disse personer har et godt omdømme og besidder den nødvendige viden og evne til at udbyde betalingstjenester

²⁸ EUT L 309 af 25.11.2005, s. 15.

- (i) identiteten for den øverste leder og bevis for, at den person, der faktisk leder den ansøgende virksomhed, har et godt omdømme og den nødvendige erfaring og kompetence til at udbyde betalingstjenester
- (j) ansøgerens retlige status
- (k) den adresse, hvorfra relevante dokumenter kan fås.

Med henblik på litra c), skal ansøgeren fremlægge en beskrivelse af den organisation, han har oprettet for at træffe alle de foranstaltninger, der er nødvendige for at sikre brugernes interesser og sikre kontinuitet og troværdighed for udførelsen af betalingstjenester.

Artikel 6 Meddelelse af autorisation

Der meddeles autorisation, hvis de oplysninger og det materiale, der er vedlagt ansøgningen, opfylder alle kravene efter artikel 5.

Andre krav end kravene i artikel 5 kommer ikke i betragtning ved behandlingen af ansøgningen om autorisation.

Autorisationen skal gælde i alle medlemsstaterne og give det pågældende betalingsinstitut mulighed for at udbyde betalingstjenester i hele Fællesskabet enten i henhold til retten til fri udveksling af tjenesteydelser eller den frie etableringsret.

Artikel 7 Meddelelse af beslutningen

Senest tre måneder efter modtagelse af ansøgningen, eller hvis ansøgningen er ufuldstændig, senest tre måneder efter modtagelse af de oplysninger, der er nødvendige for beslutningen, skal de kompetente myndigheder underrette ansøgeren om, hvorvidt ansøgningen er blevet efterkommet eller afvist.

Hvis autorisation nægtes, skal dette begrundes.

Artikel 8 Registrering

Medlemsstaterne skal oprette et register over betalingsinstitutter.

Registret skal regelmæssigt ajourføres. Det skal offentliggøres og være tilgængeligt online.

Artikel 9 Bevarelse af autorisation

Hvis der foretages ændringer i de oplysninger eller det materiale, der er fremlagt ifølge artikel 5, skal betalingsinstituttet uden ophør underrette den kompetente myndighed i hjemlandet herom.

Artikel 10
Aktiviteter

1. Betalingsinstitutter skal kunne udføre følgende aktiviteter:
 - (a) udbyde betalingstjenester
 - (b) udbyde operationelle og tilknyttede accessoriske tjenester, som f.eks. garanti for gennemførelse af betalingstjenester, valutaomregning, depottjenester og lagring og behandling af data
 - (c) have adgang til og drive betalingssystemer med henblik på overførsel, clearing og afvikling, herunder instrumenter og procedurer i relation til disse systemer.

I relation til litra a), skal midler, som betalingsinstitutter modtager fra brugere af betalingstjenester med henblik på udbud af betalingstjenester, ikke betragtes som indlån eller tilbagebetalingspligtige midler efter artikel 3 i direktiv 2000/12/EF eller elektroniske penge efter direktiv 2000/46/EF.

2. Midler modtaget fra brugere af betalingstjenester, som betalingsinstitutter specifikt modtager i forbindelse med en betalingstjeneste, må ikke bruges til andre forretningsaktiviteter end betalingstjenester. Betalingsinstituttet skal i regnskaberne holde midler modtaget fra brugere af betalingstjenester med henblik på en betalingstransaktion adskilt fra andre midler, der modtages til andre aktiviteter end betalingstjenester.
3. Forretningsaktiviteterne for autoriserede betalingsinstitutter er ikke-eksklusive og er ikke begrænset til betalingstjenester ifølge national lovgivning og fællesskabslovgivning.

AFDELING 2
ANDRE KRAV

Artikel 11
Brug af tilknyttede agenter, udlicitering og datterselskaber

1. Hvis et betalingsinstitut har til hensigt at udbyde betalingstjenester gennem en tilknyttet agent eller et datterselskab, skal det meddele de kompetente myndigheder i hjemlandet navn og adresse på den tilknyttede agent eller på datterselskabet.
2. Hvis et betalingsinstitut har til hensigt at udlicitere nogle eller alle dets aktiviteter, skal det underrette den kompetente myndighed herom.
3. Betalingsinstitutter skal sikre, at tilknyttede agenter eller datterselskaber, der handler på deres vegne, underretter brugerne af betalingstjenester herom.

Artikel 12

Ansvar

1. Medlemsstaterne skal sikre, at betalingsinstitutter, der lader tredjemand udføre driftsmæssige funktioner, træffer de nødvendige foranstaltninger for at undgå unødvendige driftsrisici.
2. Medlemsstaterne skal kræve, at betalingsinstitutter har det fulde ansvar for enhver handling, der falder ind under dette direktivs anvendelsesområde, begået af deres ledere, ansatte, tilknyttede agenter eller datterselskaber.

Artikel 13

Registrering

Medlemsstaterne skal kræve, at betalingsinstitutter registrerer alle tjenesteydelser og transaktioner i et rimeligt tidsrum, dog højst fem år.

Artikel 14

Hovedkontorets beliggenhed

Medlemsstaterne skal kræve, at betalingsinstitutter, der er juridiske personer, og som i henhold til lovgivningen i hjemlandet har et vedtægtsmæssigt hjemsted, har hovedkontor i den medlemsstat, hvor det vedtægtsmæssige hjemsted er registreret.

Betalingsinstitutter, der ikke er omfattet af stk. 1, skal have hovedkontor i den medlemsstat, hvor de faktisk driver forretning.

AFDELING 3

KOMPETENTE MYNDIGHEDER OG TILSYN

Artikel 15

Udpegning af kompetente myndigheder

1. Som kompetente myndigheder med ansvar for gennemførelsen af denne afdeling skal medlemsstaterne udpege enten offentlige myndigheder eller organer, der er anerkendt i den nationale lovgivning eller anerkendt af de offentlige myndigheder, som udtrykkeligt har beføjelse hertil efter den nationale lovgivning.

De kompetente myndigheder skal være uafhængige af økonomiske aktører, og interessekonflikter skal undgås. De må ikke være betalingsinstitutter, finansieringsinstitutter, udstedere af elektroniske penge eller postgirokontorer.

Medlemsstaterne skal underrette Kommissionen herom.

2. Medlemsstaterne skal sikre, at de kompetente myndigheder, der udpeges efter stk. 1, har alle de beføjelser, der er nødvendige for at varetage deres opgaver.

3. Hvis der på en medlemsstats område er mere end én kompetent myndighed for de spørgsmål, der er omfattet af denne afdeling, skal det sikres, at disse myndigheder samarbejder tæt, således at de kan udføre deres respektive opgaver effektivt.

Artikel 16 *Tilsyn*

Medlemsstaterne skal sikre, at de kompetente myndigheders tilsyn med overholdelsen af bestemmelserne i denne afdeling er proportionelt, hensigtsmæssigt og afpasset efter den risiko, betalingsinstitutterne løber.

For at kontrollere overholdelsen af bestemmelserne i denne afdeling, kan de kompetente myndigheder udelukkende tage følgende skridt:

- (a) kræve, at betalingsinstituttet fremlægger alle de oplysninger, der er nødvendige for at kontrollere overholdelsen
- (b) udføre inspektioner på stedet hos et betalingsinstitut, en udliciteret enhed, en tilknyttet agent eller et datterselskab, der henhører under betalingsinstituttets ansvar
- (c) udstede henstillinger og retningslinjer
- (d) udstede advarsler og pålægge proportionelle sanktioner, hvis bestemmelserne ikke overholdes
- (e) suspendere eller tilbagetrække autorisationer, hvis betingelserne for autorisation ifølge artikel 5 ikke længere er opfyldt.

Artikel 17 *Tavshedspligt*

1. Medlemsstaterne skal sikre, at alle, der arbejder eller har arbejdet for de kompetente myndigheder, såvel som eksperter, der handler på de kompetente myndigheders vegne, omfattes af tjenstlig tavshedspligt, uden at det berører tilfælde der falder ind under strafferetten.
2. Udveksling af oplysninger ifølge artikel 19 er omfattet af streng tavshedspligt for at sikre beskyttelse af enkeltpersoners og virksomheders rettigheder.

Artikel 18 *Ret til domstolsprøvelse*

Medlemsstaterne skal sikre, at afgørelser vedrørende et betalingsinstitut, som er truffet i medfør af love og administrative bestemmelser, vedtaget i overensstemmelse med nærværende direktiv, kan indbringes for domstolene.

Stk. 1 finder også anvendelse i tilfælde af manglende handling.

Artikel 19
Udveksling af oplysninger

Medlemsstaternes kompetente myndigheder skal samarbejde og bl.a. udveksle oplysninger for at sikre, at bestemmelserne i dette direktiv anvendes korrekt.

Medlemsstaterne skal desuden tillade udveksling af oplysninger mellem deres kompetente myndigheder, og

- (a) de kompetente myndigheder i værtslandet, der har ansvar for at meddele autorisation og føre tilsyn med betalingsinstitutter
- (b) centralbanker, Det Europæiske System af Centralbanker og Den Europæiske Centralbank i deres egenskab af pengepolitiske myndigheder, og eventuelt andre offentlige myndigheder med ansvar for tilsyn med betalings- og afviklingssystemer
- (c) andre relevante myndigheder udpeget ifølge dette direktiv og andre bestemmelser i fællesskabslovgivningen, der finder anvendelse på udbydere af betalingstjenester.

Artikel 20
Udøvelse af retten til fri etablering og fri udveksling af tjenesteydelser

1. Autoriserede betalingsinstitutter, der for første gang ønsker at drive virksomhed i en anden medlemsstat end hjemlandet ifølge retten til fri etablering og fri udveksling af tjenesteydelser, skal anmelde dette til de kompetente myndigheder i hjemlandet.

Senest en måned efter modtagelsen af sådanne oplysninger skal de kompetente myndigheder i hjemlandet underrette de kompetente myndigheder i værtslandet om navn og adresse på betalingsinstituttet og oplyse om, hvilke betalingstjenester det pågældende betalingsinstitut påtænker at udbyde på værtslandets område.

2. For at kunne udføre kontrol og træffe de nødvendige foranstaltninger efter artikel 16 vedrørende en filial, en tilknyttet agent eller et datterselskab, som et betalingsinstitut etableret på en anden medlemsstats område har ansvaret for, skal de kompetente myndigheder i hjemlandet samarbejde med de kompetente myndigheder i værtslandet.
3. Inden for rammerne af dette samarbejde ifølge stk. 1 og 2, skal den kompetente myndighed i hjemlandet underrette den kompetente myndighed i værtslandet, når den ønsker at foretage kontrol på stedet på sidstnævntes område.

Hvis begge myndigheder imidlertid ønsker det, kan den kompetente myndighed i hjemlandet uddelegere gennemførelsen af kontrol på stedet med det pågældende betalingsinstitut til de kompetente myndigheder i værtslandet.

4. De kompetente myndigheder skal udveksle alle relevante oplysninger, herunder om filialers, tilknyttede agents eller datterselskabers overtrædelser eller mistanke om overtrædelser.

AFDELING 4 UNDTAGELSER

Artikel 21 Betingelser

1. Som en undtagelse fra artikel 1, stk. 1, litra d), kan medlemsstaterne fra sag til sag tillade, at fysiske eller juridiske personer optages i registret som nævnt i artikel 8 uden at følge proceduren i afdeling 1, hvis begge nedenstående betingelser er opfyldt:
 - (a) den pågældende persons samlede forretningsaktiviteter, herunder også tilknyttede agenter eller datterselskaber, for hvilke personen har det fulde ansvar, genererer samlede midler i forbindelse med levering af betalingstjenester, der ikke overstiger 5 mio. EUR i gennemsnit over en måned og 6 mio. EUR på et hvilket som helst tidspunkt
 - (b) en sådan registrering anses for at være i offentlighedens interesse af følgende grunde:
 - (i) den pågældende person spiller en vigtig rolle som finansiel formidler ved at give dårligt stillede sociale grupper adgang til betalingstjenester, navnlig når andre udbydere af sådanne tjenester ikke eller først om lang tid ville sikre en sådan adgang
 - (ii) den er nødvendig for en effektiv anvendelse af reglerne om hvidvaskning af penge eller mekanismerne til forebyggelse af finansiering af terror.
3. De personer, der er nævnt i stk. 1, skal behandles som betalingsinstitutter.

De skal imidlertid kun have mulighed for at udbyde betalingstjenester i Fællesskabet eller i den medlemsstat, hvor de er registreret.

Medlemsstaterne kan også foreskrive, at de kun kan udføre nogle af de aktiviteter, der er nævnt i artikel 10.
3. De personer, der er nævnt i stk. 1, skal underrette de kompetente myndigheder om enhver ændring i deres situation, der har betydning for betingelserne i stk. 1, litra a).

Artikel 22 Underretning og information

Hvis en medlemsstat benytter sig af undtagelsen i artikel 21, skal den meddele Kommissionen dette senest inden den dato, der er fastsat i artikel 85, stk. 1, og derefter om enhver efterfølgende ændring.

Endvidere skal den underrette Kommissionen om det antal udbydere af betalingstjenester, der er berørt, og hvert år underrette Kommissionen om de samlede udestående midler, jf. artikel 21, stk. 1, litra a).

Kapitel 2

Fælles bestemmelser

Artikel 23

Adgang til og drift af betalingssystemer

1. Medlemsstaterne skal sikre, at reglerne for adgang til og drift af betalingssystemer er objektive og proportionelle, og de må ikke forhindre adgang i større udstrækning, end det er nødvendigt for at beskytte mod specifikke risici og beskytte betalingssystemets finansielle sikkerhed.

Betalingssystemer må ikke pålægge nogle af følgende krav:

- (a) et forbud mod at deltage i andre betalingssystemer
 - (b) en regel, der forskelsbehandler autoriserede udbydere af betalingstjenester, hvad angår deres rettigheder, forpligtelser og beføjelser
 - (c) begrænsninger baseret på institutionel status.
2. Stk. 1 berører ikke de krav, som ifølge fællesskabslovgivningen gælder for deltagere i betalingssystemer og værdipapirafviklingssystemer, jf. bl.a. Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/26/EF af 19. maj 1998²⁹.

²⁹ EFT L 166 af 11.6.1998, s. 45.

AFSNIT III

Åbenhed om betingelserne for betalingstjenester

Kapitel 1

Enkeltstående betalingstransaktioner

Artikel 24

Anvendelsesområde

Dette kapitel finder anvendelse på enkeltstående betalingstransaktioner, der ikke er omfattet af en rammeaftale, jf. artikel 29.

Artikel 25

Generel forhåndsinformation

1. Medlemsstaterne skal kræve, at udbyderen af betalingstjenester på papir eller et andet varigt medium, der er til rådighed og tilgængeligt, meddeler brugeren de betingelser, der er nævnt i artikel 26.

Udbyderen af betalingstjenester skal gøre dette i god tid, før brugeren af betalingstjenester bindes af en aftale om en enkeltstående betalingstransaktion eller et tilbud.

2. Hvis betalingstransaktionen er gennemført på brugerens anmodning ved hjælp af telekommunikationsteknologi, der ikke giver udbyderen af betalingstjenester mulighed for at overholde bestemmelserne i stk. 1, skal udbyderen af betalingstjenester opfylde sine forpligtelser efter stk. 1, første afsnit, så hurtigt som muligt efter indgåelse af aftalen.

Artikel 26

Oplysning om betingelser

1. Medlemsstaterne skal sikre, at de betingelser, der oplyses, omfatter følgende:
 - (a) en beskrivelse af de forpligtelser og det ansvar, der gælder for henholdsvis udbyderen af betalingstjenester og brugeren, hvad angår betingelserne for udbud og brug af betalingstjenesten, herunder følgende:
 - (i) præcisering af de oplysninger eller den unikke identifikationskode, som brugeren af betalingstjenester skal anvende for at en betalingsordre kan gennemføres korrekt
 - (ii) den tid, det tager at gennemføre den ønskede betalingstjeneste
 - (iii) eventuelt betingelserne for udbud og brug af betalingstjenesten, herunder bl.a. sikkerhedskravene vedrørende verifikationsinstrumenterne og

oplysninger om de risici det medfører, hvis de ikke opfyldes, samt om hvordan udbyderen af betalingstjenester skal underrettes i de tilfælde, der nævnes i artikel 46, litra b)

- (iv) ansvaret for gennemførelsen af en betalingstransaktion
- (v) oplysninger, der skal fremlægges i henhold til direktiv 2005/.../EF
- (vi) adgangen til disponible midler
- (b) en klar reference til det tidspunkt, hvor en betalingsordre som defineret i artikel 54, stk. 1, er accepteret
- (c) alle gebyrer, som brugeren af betalingstjenester skal betale, og eventuelt den vekselkurs der finder anvendelse på betalingstransaktionen
- (d) oplysning om den lov, der finder anvendelse på aftalen og om den kompetente domstol
- (e) en angivelse af de erstatnings- og klageprocedurer, som er tilgængelige for brugeren af betalingstjenesten i overensstemmelse med afsnit IV, kapitel 4, og den måde, hvorpå brugeren kan få adgang til disse
- (f) oplysninger om, hvor andre oplysninger kan indhentes og konsulteres.

For betalingstransaktioner, der er omfattet af artikel 58, stk. 2, skal udbyderen af betalingstjenester med henblik på litra c), give en *bona fide* vurdering af fradrag, der eventuelt kan finde anvendelse på betalingstransaktionen.

2. Betingelserne efter stk. 1 skal formuleres i et letforståeligt sprog og på en tydelig og letlæselig måde og på et af de officielle sprog i den medlemsstat, hvor betalingstjenesten udbydes, eller på et andet sprog, som parterne fastsætter indbyrdes.

Artikel 27

Oplysninger til betaleren efter accept

Når betalingsordren er accepteret til gennemførelse, skal udbyderen af betalingstjenester således som nævnt i artikel 25, stk. 1, og artikel 26, stk. 2, mindst give betaleren følgende oplysninger:

- (a) en reference, der gør det muligt for brugeren af betalingstjenesten at identificere transaktionen, herunder, hvor dette er relevant, oplysninger om betalingsmodtageren
- (b) betalingstransaktionens beløb og eventuelle provisioner og gebyrer for transaktionen, som betaleren har betalt til udbyderen af betalingstjenester
- (c) eventuelt den vekselkurs, som er anvendt for betalingstransaktionen, hvis den er anvendt af betalerens udbyder af betalingstjenester.

Artikel 28
Oplysninger til betalingsmodtageren efter modtagelse af midlerne

Når de modtagne midler er gjort tilgængelige for betalingsmodtageren skal udbyderen af betalingstjenester således som anført i artikel 25, stk. 1, og artikel 26, stk. 2, mindst give modtageren følgende oplysninger:

- (a) betalerens referencer og de oplysninger, der fulgte betalingstransaktionen, således at betalingsmodtageren kan identificere betalingstransaktionen
- (b) hele det beløb, som betaleren har overført ved betalingstransaktionen
- (c) angivelse af eventuelle provisioner og gebyrer for transaktionen, som betalingsmodtageren skal betale til sin udbyder eller til en formidler for modtagelse af betalingen
- (d) eventuelt den nøjagtige vekselkurs, som er anvendt for betalingstransaktionen, hvis den er anvendt af betalingsmodtagerens udbyder af betalingstjenester.

Kapitel 2 **Rammekontrakter**

Artikel 29
Anvendelsesområde

Dette kapitel finder anvendelse på betalingstransaktioner, der er omfattet af en aftale om betalingstjenester, som forpligter en udbyder af en betalingstjeneste til fremover at gennemføre flere på hinanden følgende betalingstransaktioner eller særskilte betalingstransaktioner efter ordre fra betaleren, hvis de fastsatte vilkår er opfyldt. Aftalen, herefter kaldet "rammeaftale", kan indeholde krav og vilkår for oprettelse af en betalingskonto.

Artikel 30
Generel forhåndsinformation

1. Medlemsstaterne skal kræve, at udbyderen af betalingstjenester i god tid inden brugeren af betalingstjenesten bliver bundet af en aftale eller et tilbud om betalingsløsninger, på papir eller et andet varigt medium, der er til rådighed og tilgængeligt for brugeren, meddeler denne alle gældende betingelser i overensstemmelse med artikel 31.
2. Hvis aftalen er indgået på initiativ af brugeren ved hjælp af telekommunikationsteknologi, der ikke giver udbyderen af betalingstjenester mulighed for at overholde bestemmelserne i stk. 1, skal udbyderen af betalingstjenester opfylde sine forpligtelser efter stk. 1, så hurtigt som muligt efter indgåelse af aftalen.

Artikel 31
Oplysning om betingelser

1. Medlemsstaterne skal sikre, at de betingelser, der oplyses, omfatter følgende:
 - (a) de tekniske krav til brugerens kommunikationsudstyr, der skal være godkendt, og den måde, hvorpå udstyret kan anvendes, herunder de kommunikationsmidler, som parterne aftaler at bruge ved overførsel af oplysninger ifølge dette direktiv
 - (b) en beskrivelse af forpligtelser og ansvar for henholdsvis udbyderen af betalingstjenester og brugeren, hvad angår udbud og brug af betalingstjenesten, herunder følgende:
 - (i) præcisering af de oplysninger eller den unikke identifikationskode, som brugeren af betalingstjenester skal anvende for at en betalingsordre kan gennemføres korrekt
 - (ii) gennemførelsestid og den relevante maksimale frist for gennemførelsen af betalingstjenesten
 - (iii) brugerens ret til at ophæve en oprindelig aftale om betalingstjenester og eventuelle andre aftaler, som berører denne ret i overensstemmelse med artikel 34
 - (iv) eventuelt en beskrivelse af de foranstaltninger, brugeren af betalingstjenesten skal træffe for at opfylde sikkerhedskravene for verifikationsinstrumentet, og oplysninger om de risici det medfører, hvis der ikke træffes sådanne foranstaltninger, samt om hvordan udbyderen af betalingstjenester skal underrettes, jf. artikel 46, litra b)
 - (v) eventuelt en eksplicit reference til det faktum, at udbyderen af betalingstjenester forbeholder sig ret til at spærre et verifikationsinstrument for betalinger, når udgiftsmønstret giver anledning til mistanke om svigagtig brug, jfr. artikel 43, stk. 2, og til den person, som udbyderen af betalingstjenester eventuelt skal kontakte i sådanne tilfælde
 - (c) udgiftslofter for specifikke betalingstjenester i overensstemmelse med artikel 43, stk. 1
 - (d) en definition af det tidspunkt, hvor en betalingsordre som defineret i artikel 54, stk. 1, er accepteret
 - (e) alle gebyrer og renter, som brugeren af betalingstjenester skal betale til udbyderen af betalingstjenester
 - (f) eventuelt de rentesatser og vekselkurser, der gælder for betalingstransaktioner, herunder eventuelt referencerente eller referencekurs, den relevante dato for fastsættelse af disse og metoden til beregning af rente eller kurs baseret på referencesatsen

- (g) den lov, der finder anvendelse på aftalen og den kompetente domstol
- (h) en angivelse af de klageprocedurer, som er tilgængelige for brugeren af betalingstjenesten i overensstemmelse med afsnit IV, kapitel 4, og af brugerens adgang til disse
- (i) oplysninger om, hvordan betalingstjenestebrugeren kan få adgang til de oplysninger, der er nævnt i artikel 32.

I de tilfælde, hvor der opkræves et samlet gebyr, f.eks. et detailhandelsgebyr eller et administrationsgebyr, skal det klart fremgå af de oplysninger, der fremlægges ifølge litra e), hvilke priser der gælder for de forskellige tjenester, der er dækket af det samlede gebyr.

2. Betingelserne skal formuleres i et letforståeligt sprog og på en tydelig og letlæselig måde og på et af medlemsstaternes officielle sprog eller på et andet sprog, som parterne fastsætter indbyrdes.

Artikel 32 *Oplysninger efter ikrafttrædelsen*

Når en rammeaftale er trådt i kraft, skal udbyderen af betalingstjenester give brugeren af betalingstjenester let adgang til alle de betingelser, der er oplyst i overensstemmelse med artikel 31, stk. 1.

Endvidere skal udbyderen af betalingstjenester, hvis det er relevant, på samme måde oplyse om forpligtelser og rettigheder ifølge fællesskabslovgivningen og national lovgivning, der direkte vedrører gennemførelsen af specifikke betalingstransaktioner, f.eks. indberetningsforpligtelser, erklæringer og skattespørgsmål. Dette gælder dog kun, hvis udbyderen af betalingstjenester har modtaget eller med rimelighed må formodes at have modtaget oplysninger om disse rettigheder og forpligtelser.

Artikel 33 *Ændringer i aftalebetingelser*

1. Udbyderen af betalingstjenester skal informere brugeren af betalingstjenester om enhver ændring af aftalebetingelserne, jf. artikel 31, stk. 1, på samme måde som angivet i artikel 30, stk. 1, og artikel 31, stk. 2, senest en måned før ændringerne træder i kraft.

Udbyderen af betalingstjenester og brugeren af betalingstjenester kan aftale, at brugeren anses at have godkendt de ændrede aftalebetingelser, hvis han ikke inden ikrafttrædelsesdatoen har meddelt udbyderen af betalingstjenester, at han ikke kan godkende dem.

2. Stk. 1 finder ikke anvendelse på ændringer af rentesatsen, når den referencerente, der anvendes ved renteberegningen ifølge rammeaftalen, har oplevet udsving, og udbyderen af betalingstjenester har givet brugeren af betalingstjenester behørig meddelelse om sin ret til at ændre rentesatsen ifølge en aftalt formel.

I sådanne tilfælde kan ændringer af rentesatsen anvendes umiddelbart, forudsat at brugeren af betalingstjenester underrettes om ændringen så hurtigt som muligt, således som angivet i stk. 30, stk. 1, og artikel 31, stk. 2.

Artikel 34 *Ophør*

1. En rammeaftale, der er indgået for en periode på over 12 måneder eller en ubegrænset periode, skal kunne opsiges, uden at det medfører opsigelsesgebyrer for brugeren af betalingstjenester.

Gebyrer for betalingstjenester, der opkræves regelmæssigt, skal kun betales proportionelt for tiden frem til opsigelsen af aftalen. Hvis sådanne gebyrer er forudbetalt, skal de tilbagebetales proportionelt.

2. Bortset fra de tilfælde, hvor udbyderen af betalingstjenester og brugeren af betalingstjenester udtrykkeligt har aftalt en opsigelsesfrist for en rammeaftale, kan rammeaftaler opsiges med øjeblikkelig virkning.

Opsigelsesvarslet må ikke være længere end en måned.

Artikel 35 *Oplysninger før gennemførelse af en særskilt betalingstransaktion*

Hvis der er tale om en betalingstransaktion omfattet af en rammeaftale, skal udbyderen af betalingstjenester, hvis brugeren af betalingstjenester ønsker det, eksplicit oplyse om gennemførelsestid og provisioner, gebyrer og andre omkostninger, som skal betales til udbyderen af betalingstjenester.

I de tilfælde, der er nævnt i artikel 58, stk. 2, skal der på forhånd udleveres et *bona fide* skøn over eventuelle fradrag.

Artikel 36 *Oplysninger til betaleren efter gennemførelse af en særskilt betalingstransaktion*

1. Når en betalingstransaktion er gennemført, skal udbyderen af betalingstjenester mindst give betaleren følgende oplysninger:
 - (a) en reference, der gør det muligt for brugeren af betalingstjenesten at identificere hver enkelt betalingstransaktion, herunder, hvor dette er relevant, oplysninger om betalingsmodtageren
 - (b) hele det beløb, som betaleren har overført ved betalingstransaktionen
 - (c) eventuelle provisioner og gebyrer for betalingstransaktionen, som betaleren har betalt til udbyderen af betalingstjenester. I de tilfælde, hvor der opkræves et samlet gebyr, f.eks. et detailhandelsgebyr eller et administrationsgebyr, skal det klart fremgå af oplysningerne, hvilke gebyrer og andre omkostninger der gælder for de forskellige tjenester, der er omfattet af det samlede gebyr

- (d) eventuelt den vekselkurs, som er anvendt for betalingstransaktionen, hvis den er anvendt af betalerens udbyder af betalingstjenester.
2. En rammeaftale kan foreskrive, at de oplysninger, der er nævnt i stk. 1, skal gives med fastsatte regelmæssige mellemrum. Oplysningerne skal under alle omstændigheder gives på den måde, der er anført i artikel 30, stk. 1, og artikel 31, stk. 2.

Artikel 37

Oplysninger til betalingsmodtageren efter modtagelse af midlerne

1. Efter at de modtagne midler er gjort tilgængelige for betalingsmodtageren skal udbyderen af betalingstjenester, således som anført i artikel 30, stk. 1, og artikel 31, stk. 2, mindst give modtageren følgende oplysninger:
- (a) betalerens referencer
 - (b) de oplysninger, betaleren afgav i forbindelse med betalingen, således at betalingsmodtageren kan identificere betalingen
 - (c) hele det beløb, som betaleren har overført ved betalingstransaktionen
 - (d) angivelse af eventuelle provisioner, gebyrer og andre omkostninger for betalingstransaktionen, som betalingsmodtageren skal betale til udbyderen af betalingstjenester for modtagelse af betalingen
 - (e) eventuelt den vekselkurs, som er anvendt for betalingstransaktionen, hvis den er anvendt af betalingsmodtagerens tjenesteudbyder.

I de tilfælde, hvor der opkræves et samlet gebyr, f.eks. et detailhandelsgebyr eller et administrationsgebyr, skal det klart fremgå af oplysningerne efter litra d), hvilke priser der gælder for de forskellige tjenester, der er omfattet af det samlede gebyr.

2. En rammeaftale kan foreskrive, at de oplysninger, der er nævnt i stk. 1, skal gives med fastsatte regelmæssige mellemrum. Oplysningerne skal under alle omstændigheder gives på den måde, der er anført i artikel 30, stk. 1, og artikel 31, stk. 2.

Artikel 38

Mikrobetalinger

1. Som en fravigelse fra artikel 29 til 33 skal udbyderen af betalingstjenester i tilfælde af en aftale om betalinger, hvor den enkelte betaling ikke kan overskride 50 EUR, kun meddele brugeren af betalingstjenester de vigtigste oplysninger om den pågældende betalingstjeneste, den måde den kan bruges på samt alle gældende gebyrer på den måde, der er anført i artikel 30, stk. 1, og artikel 31, stk. 2.
2. Udbyderen af betalingstjenester skal stille alle yderligere oplysninger, der kræves ifølge artikel 29 til 33, og som gælder for den udbudte betalingstjeneste, til rådighed for brugeren af betalingstjenester på en let tilgængelig måde.

3. Efter gennemførelsen af en mikrobetaling skal udbyderen af betalingstjenester som en fravigelse fra artikel 36 og 37 og på den måde, der er angivet i artikel 30, stk. 1, og artikel 31, stk. 2, give brugerne af betalingstjenester mindst en reference, som gør det muligt for brugeren af betalingstjenester at identificere betalingstransaktionen, transaktionsbeløbet og de gebyrer, der opkræves.

Kapitel 3

Fælles bestemmelser

Artikel 39

Transaktionsvaluta og valutaomregning

1. Betalinger skal foretages i den valuta, som parterne implicit eller eksplicit har aftalt.
2. Hvis der tilbydes en valutaomregning før betalingstransaktionen indledes, og hvis denne tjeneste tilbydes på salgsstedet eller af betalingsmodtageren, er den part, der tilbyder tjenesten forpligtet til at give betaleren alle oplysninger om gebyrer og andre omkostninger samt om den referencekurs, der anvendes ved omregningen.

Betaleren skal udtrykkeligt godkende, at tjenesten ydes på dette grundlag.

Artikel 40

Tillægsgebyrer

1. Hvis betalingsmodtageren for brug af et givet verifikationsinstrument opkræver tillægsgebyrer eller tilbyder en nedsættelse, skal betalingsmodtageren og betaleren aftale dette, før betalingstransaktionen indledes.
2. Hvis en udbyder af betalingstjenester eller tredjemand for brug af et givet verifikationsinstrument opkræver tillægsgebyrer, skal brugeren af betalingstjenester og udbyderen af betalingstjenester aftale dette, før betalingstransaktionen indledes.

AFSNIT IV

Rettigheder og forpligtelser i forbindelse med levering og brug af betalingstjenester

Kapitel 1

Autorisering af betalingstransaktioner

Artikel 41 *Samtykke*

Medlemsstaterne skal sikre, at en betalingstransaktion kun anses for at være autoriseret, hvis betaleren har givet sit samtykke til den betalingsordre, der er fremsendt til udbyderen af betalingstjenester.

Samtykke består i en udtrykkelig autorisering til udbyderen af betalingstjenester om at gennemføre en betalingstransaktion eller en række betalingstransaktioner.

Hvis denne autorisering mangler, skal betalingstransaktionen betragtes som uautoriseret.

Betaleren kan autorisere en betalingstransaktion før eller efter gennemførelse af betalingstransaktionen.

Artikel 42 *Meddelelse af samtykke*

1. Med henblik på artikel 41 kan betaleren give sit samtykke ved hjælp af et verifikationsinstrument.

Samtykket kan meddeles direkte til udbyderen af betalingstjenester eller indirekte via betalingsmodtageren.

2. Proceduren for meddelelse af samtykke skal aftales mellem udbyderen af betalingstjenester og betaleren, således som foreskrevet i artikel 31, stk. 1, litra a).

Artikel 43 *Brug af verifikationsinstrumentet*

1. Når der anvendes særlige verifikationsinstrumenter med henblik på meddelelse af samtykke, kan udbyderen af betalingstjenester og brugeren af betalingstjenester aftale faste udgiftslofter for betalingstjenester.
2. Hvis det er foreskrevet i rammeaftalen, kan udbyderen af betalingstjenester forbeholde sig ret til at spærre brugen af et verifikationsinstrument, også selv om det aftalte udgiftsloft ikke er overskredet, hvis han mener, at udgiftsmønsteret giver anledning til mistanke om svigagtig brug.

Udbyderen af betalingstjenester kan imidlertid kun spærre verifikationsinstrumentet, hvis han forinden i god tro har forsøgt at kontakte indehaveren af verifikationsinstrumentet for at kontrollere, om der kunne have været tale om svig.

Artikel 44
Registrering

Udbyderen af betalingstjenester skal i mindst et år bevare en intern registrering, således at betalingstransaktionerne kan spores og fejl korrigeres, uden at det berører direktiv 2005/.../EF eller anden relevant fællesskabslovgivning.

Artikel 45
Uautoriserede transaktioner og tilbagetrækning af samtykke

1. Hvis en betaler bliver opmærksom på uautoriserede transaktioner, fejl eller andre uregelmæssigheder i udbetalinger fra sin konto gennem de oplysninger, han modtager i overensstemmelse med artikel 36, skal han uden ophør meddele udbyderen af betalingstjenester dette.
2. Når der er tale om en række transaktioner, kan autoriseringen trækkes tilbage, og alle efterfølgende betalingstransaktioner skal betragtes som uautoriserede, uden at det berører bestemmelserne i artikel 56.

Artikel 46
Brugerens forpligtelser hvad angår verifikationsinstrumenter for betalinger

Brugeren af betalingstjenesten skal opfylde følgende betingelser:

- (a) anvende verifikationsinstrumentet i henhold til betingelserne for udstedelse og brug af instrumentet
- (b) straks underrette udbyderen af betalingstjenester eller den instans, som denne har udpeget, når han bliver opmærksom på tab, tyveri eller uberettiget tilegnelse eller anden uautoriseret brug af verifikationsinstrumentet.

Med henblik på litra a) skal brugeren af betalingstjenesten, så snart han modtager et verifikationsinstrument for betalinger, træffe alle nødvendige foranstaltninger for at beskytte dets sikkerhedstræk.

Artikel 47
Udbyderens forpligtelser hvad angår verifikationsinstrumenter for betalinger

Udbyderen af betalingstjenester skal opfylde følgende betingelser:

- (a) sikre sig, at et verifikationsinstruments personlige sikkerhedstræk ikke er tilgængelige for andre end indehaveren af verifikationsinstrumentet

- (b) afholde sig fra uopfordret at fremsende et verifikationsinstrument, bortset fra de tilfælde hvor modtageren allerede har et verifikationsinstrument, der skal udskiftes, da det er udløbet, eller fordi det er nødvendigt at tilføje nye sikkerhedstræk eller ændre dem
- (c) sikre, at brugeren af betalingstjenesten til enhver tid har mulighed for at foretage den underretning, der er nævnt i stk. 46, litra b).

Med henblik på litra c) skal udbyderen af betalingstjenester sætte brugeren af betalingstjenester i stand til at bevise, at han har foretaget en sådan underretning.

Artikel 48 *Omstridt autorisering*

1. Hvis en bruger af betalingstjenester afviser at have autoriseret en gennemført betalingstransaktion, skal medlemsstaterne foreskrive, at udbyderen af betalingstjenester i det mindste skal levere bevis for, at transaktionen var autoriseret, korrekt registreret og bogført og ikke ramt af tekniske svigt eller andre fejl.
2. Hvis betalingstjenestebrugeren efter fremlæggelse af det bevismateriale, der er nævnt i stk. 1, fortsat hævder, at betalingstransaktionen ikke var godkendt, skal han fremlægge faktuelle oplysninger til støtte for formodningen om, at han ikke kunne have godkendt betalingstransaktionen, og at han ikke har handlet svigagtigt eller groft forsømmeligt, hvad angår hans forpligtelser efter artikel 46, litra b).
3. Med henblik på at gendrive formodningen i stk. 2, vil brug af et verifikationsinstrument registreret af betalingstjenesteudbyderen ikke i sig selv være tilstrækkeligt til at fastslå, at betalingen var godkendt af brugeren af betalingstjenester, eller at brugeren af betalingstjenester handlede svigagtigt eller groft forsømmeligt, hvad angår hans forpligtelser efter artikel 46.
4. Bestemmelserne i stk. 2 og 3 berører ikke de retlige bestemmelser om den bevisretlige status for håndskrevne underskrifter eller avancerede elektroniske signaturer således som defineret i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 1999/93/EF³⁰.

Artikel 49 *Udbyderens ansvar for tab som følge af uautoriserede betalingstransaktioner*

Medlemsstaterne skal sikre, at udbyderen af betalingstjenester i tilfælde af en uautoriseret betalingstransaktion straks tilbagebetaler beløbet for den uautoriserede betalingstransaktion eller eventuelt indbetaler beløbet på den konto, der er blevet debiteret, for at genoprette den situation, der ville have eksisteret, hvis betalingstransaktionen ikke var blevet gennemført.

³⁰ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 1999/93/EF af 13. december 1999 om en fællesskabsramme for elektroniske signaturer (EFT L 13 af 19.1.2000, s. 12).

Yderligere økonomisk godtgørelse fastsættes i henhold til den lovgivning, der finder anvendelse på aftalen mellem udbyderen af betalingstjenesten og brugeren af betalingstjenesten.

Artikel 50

Brugerens ansvar for tab som følge af uautoriserede betalingstransaktioner

1. Betalingstjenestebrugeren skal bære tab på op til højst 150 EUR, der måtte følge af brug af et tabt eller stjålet verifikationsinstrument, og som opstår, før han har opfyldt sin forpligtelse til at underrette udbyderen af betalingstjenester ifølge artikel 46, litra b).

Medlemsstaterne kan nedsætte dette beløb, dog således at denne nedsættelse ikke gælder for udbydere af betalingstjenester, der er meddelt autorisation i andre medlemsstater.

2. Brugeren af betalingstjenester skal bære alle tab som følge af en uautoriseret transaktion, hvis de skyldes svigagtig handlen eller grov forsømmelse i forhold til hans forpligtelser efter artikel 46. I sådanne tilfælde finder beløbet i stk. 1 ikke anvendelse.
3. Betaleren skal ikke bære økonomiske følger af brug af et tabt, stjålet eller uberettiget tilegnet verifikationsinstrument, efter at udbyderen af betalingstjenester er blevet underrettet om tabet eller tyveriet af betalingsinstrumentet, undtagen hvis han har optrådt svigagtigt.
4. Hvis udbyderen af betalingstjenester ikke stiller egnede midler til rådighed med henblik på underretning på et hvilket som helst tidspunkt om tabte, stjålne eller uberettiget tilegnede verifikationsinstrumenter som anført i artikel 47, litra c), hæfter brugeren af betalingstjenesten ikke for de økonomiske konsekvenser af brug af verifikationsinstrumentet, undtagen hvis han har handlet svigagtigt.

Artikel 51

Mikrovirksomheder og elektroniske penge

1. Dette direktivs artikel 49 og 50 finder ikke anvendelse, hvis brugeren af en betalingstjeneste er en virksomhed, der er større end en mikrovirksomhed som defineret i artikel 1, artikel 2, stk. 1 og artikel 3, i afsnit I i bilaget til henstilling 2003/361/EF.
2. Artikel 48 til 49 samt artikel 50, stk. 1 og 2, i dette direktiv finder ikke anvendelse på elektroniske penge som defineret i artikel 1, stk. 3, litra b), i direktiv 2000/46/EF.

Artikel 50, stk. 3, finder kun anvendelse på elektroniske penge, hvis udbyderen af betalingstjenester teknisk set har mulighed for at spærre eller forhindre yderligere brug af de elektroniske penge, der er lagret på et elektronisk medium.

Artikel 52
Tilbagebetalinger

Medlemsstaterne skal sikre, at en betaler, der handler i god tro, har ret til tilbagebetaling af en uautoriseret betalingstransaktion, som allerede er gennemført, hvis følgende betingelser er opfyldt:

- (a) autoriseringen angav ikke det præcise beløb for betalingstransaktionen eller identifikationen af betalingsmodtageren, da transaktionen blev gennemført
- (b) beløbet for den gennemførte betalingstransaktion er ikke det samme som det beløb, en betaler i samme situation med rimelighed kunne forvente.

Med henblik på litra b), kan betaleren ikke henholde sig til valutakurshensyn, hvis den referencekurs, der er aftalt med udbyderen af betalingstjenester ifølge artikel 26, stk. 1, litra c), og artikel 31, stk. 1, litra f), er blevet anvendt.

Artikel 53
Anmodninger om tilbagebetalinger

1. Medlemsstaterne foreskriver, at betaleren skal anmode om tilbagebetaling senest fire uger efter, udbyderen af betalingstjenester har underrettet ham om den pågældende betalingstransaktion. Anmodningen skal indeholde faktiske oplysninger om de betingelser, der fremgår af artikel 52.
2. Inden for en frist på ti arbejdsdage efter modtagelse af en anmodning om tilbagebetaling skal udbyderen af betalingstjenester enten tilbagebetale hele transaktionsbeløbet eller begrunde et afslag på tilbagebetaling samt angive, hvilket organ betaleren kan henvende sig til i overensstemmelse med artikel 72 til 75, hvis han ikke godtager begrundelsen for afslaget.

Betaleren skal ikke betale gebyrer i forbindelse med en anmodning om tilbagebetaling.

3. Hvis brugeren af betalingstjenester er en virksomhed som defineret i afsnit I, artikel 1, i henstilling 2003/361/EF, kan udbyderen af betalingstjenester fastsætte andre tidsfrister end fristerne i stk. 1 og 2.

Kapitel 2

Gennemførelse af en betalingstransaktion

AFDELING 1

BETALINGSORDRER, GEBYRER OG OVERFØRTE BELØB

Artikel 54 *Accept af betalingsordrer*

1. Medlemsstaterne skal sikre, at tidspunktet for accept af en betalingsordre afgivet af en betaler eller af eller via en betalingsmodtager omfattet af betalerens autorisering indtræder, når følgende tre betingelser er opfyldt:
 - (i) udbyderen af betalingstjenester har modtaget betalingsordren
 - (ii) udbyderen af betalingstjenester har afsluttet autentificeringen af ordren, herunder eventuelt kontrolleret, at der er disponible midler
 - (iii) udbyderen af betalingstjenester har eksplicit eller implicit accepteret forpligtelsen til at gennemføre den ønskede betalingstransaktion.

Dette accepttidspunkt må ikke være senere end det tidspunkt, hvor udbyderen af betalingstjenester iværksætter gennemførelsen af betalingstransaktionen.

2. Hvad angår betalingstransaktioner, der er bestilt elektronisk, skal udbyderen af betalingstjenester meddele brugeren af betalingstjenester, at ordren er accepteret til gennemførelse. Dette skal ske uden ophør og under alle omstændigheder senest inden afslutningen af den næste arbejdsdag efter tidspunktet for accept ifølge stk. 1.

Artikel 55 *Afvisning af betalingsordrer*

1. Hvis betalingsordren afvises, skal grundene til afvisningen, og om muligt proceduren for korrektion af eventuelle faktuelle fejl, der har ført til afvisningen, meddeles brugeren af betalingstjenester ved hjælp af et kommunikationsmiddel, som parterne har aftalt i den henseende.

Dette skal ske hurtigst muligt og under alle omstændigheder inden tre arbejdsdage regnet fra tidspunktet for accept ifølge artikel 54, stk. 1.

2. Hvis alle betingelserne i betalingstjenesteaftalen, jf. artikel 31, er opfyldt, må betalerens udbyder af betalingstjenester ikke afvise at gennemføre en betalingsordre, der er bestilt via en anden udbyder af betalingstjenester end indehaveren af betalerens betalingskonto, og som er omfattet af betalerens autorisering.

Artikel 56
Betalingsordrers uigenkaldelighed

1. Uden at det berører artikel 46 skal medlemsstaterne sikre, at brugeren af betalingstjenesten ikke kan tilbagekalde en betalingsordre efter det tidspunkt, hvor betalerens udbyder har accepteret betalingsordren, hvad angår betalinger indledt af betaleren, eller betalingsmodtagerens udbyder af betalingstjenester, hvad angår betalinger indledt af eller via betalingsmodtageren.
2. Hvad angår en betalingsordre, der skal udføres på en bestemt fremtidig dato, kan udbyderen og brugeren af betalingstjenester aftale en dato for uigenkaldelighed, der falder inden for de tre arbejdsdage, der går forud for tidspunktet for accept af ordren.

Artikel 57
Gebyrer

Når en betalingstransaktion udelukkende gennemføres i en medlemsstats valuta og ikke involverer valutaomregning, og når både betalerens og betalingsmodtagerens udbydere af betalingstjenester er etableret i Fællesskabet, skal medlemsstaterne kræve, at gebyrer opkræves direkte hos betaler og betalingsmodtager af deres respektive udbydere af betalingstjenester, således at de hver især betaler deres egne gebyrer.

Hvis der er tale om andre betalingstransaktioner kan betaler og betalingsmodtager ved fælles overenskomst ændre disse krav.

Artikel 58
Overførte og modtagne beløb

1. Når både betalerens og betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder er etableret i Fællesskabet, og når betalingstransaktionen udelukkende gennemføres i en medlemsstats valuta, skal medlemsstaterne kræve, at betalerens udbyder af betalingstjenester sikrer, at betalingsmodtageren modtager det fulde transaktionsbeløb. Mellemmænd må ikke fratække gebyrer fra det overførte beløb.

Der kan imidlertid indgås udtrykkelige aftaler mellem betalingsmodtageren og dennes udbyder af betalingstjenester om at fratække sidstnævntes gebyrer fra det overførte beløb, før det krediteres betalingsmodtageren.

2. Medlemsstaterne skal i nedenstående situationer kræve, at udbyderen af betalingstjenester giver en *bona fide* vurdering af de fradrag, der eventuelt kan finde anvendelse på betalingstransaktionen:
 - (a) når både betalers og betalingsmodtagers udbyder er etableret i Fællesskabet, men betalingstransaktionen helt eller delvist gennemføres i en anden valuta end en medlemsstats
 - (b) når hverken betalers eller betalingsmodtagers udbyder er etableret i Fællesskabet.

AFDELING 2 GENNEMFØRELSESTID

Artikel 59 Anvendelsesområde

Denne afdeling finder kun anvendelse, når både betalers og betalingsmodtagers udbyder er etableret i Fællesskabet.

Bestemmelserne finder ikke anvendelse på betalingstransaktioner, der betragtes som mikrobetalinger.

Artikel 60 Betalingsstransaktioner indledt af betaler

1. Medlemsstaterne skal kræve, at betalers udbyder af betalingstjenester sikrer, at ordrebøbet efter accepttidspunktet krediteres betalingsmodtagerens betalingskonto senest ved udgangen af den første arbejdsdag efter accepttidspunktet. Indtil den 1. januar 2010 kan betaleren og dennes udbyder af betalingstjenester imidlertid aftale en længere frist end tre dage.
2. Hvis transaktionen imidlertid indledes af betaleren og medfører en valutaomregning, kan betaleren og dennes udbyder af betalingstjenester fastsætte andre bestemmelser ved udtrykkelig aftale.

Artikel 61 Betalingsstransaktioner indledt af eller via betalingsmodtageren

1. Når en betalingstransaktion indledes af eller via betalingsmodtageren, skal medlemsstaterne kræve, at betalingstjenesteudbyderen sørger for, at det beløb, der er angivet på betalingsordren krediteres betalingsmodtagerens konto senest den første arbejdsdag efter accepttidspunktet, medmindre betaleren og dennes betalingstjenesteudbyder udtrykkeligt har truffet anden aftale.
2. Hvis betalerens udbyder af betalingstjenester afviser at frigive de midler, der indgår i betalingstransaktionen, skal udbyderen af betalingstjenester inden for den frist, der er nævnt i stk. 1, underrette betalingsmodtageren herom ved hjælp af et kommunikationsmiddel, som parterne har aftalt i den henseende.

I det tilfælde vil betalingstjenesteudbyderen have opfyldt sine forpligtelser ifølge stk. 1 i denne artikel og artikel 58.

Artikel 62
Situationer, hvor betalingsmodtageren ikke har en betalingskonto
hos udbyderen af betalingstjenester

Hvis betalingsmodtageren ikke har en betalingskonto hos udbyderen af betalingstjenester, skal midlerne stilles til hans rådighed inden for den periode, der er fastsat i artikel 60, stk. 1, og artikel 61, stk. 1.

Artikel 63
Kontantindskud

Hvis brugeren af betalingstjenesten indsætter kontanter på sin egen konto, skal udbyderen sørge for, at beløbet krediteres senest første arbejdsdag efter modtagelse af midlerne.

Artikel 64
Nationale betalingstransaktioner

For rent nationale betalingstransaktioners vedkommende kan medlemsstaterne foreskrive kortere maksimale gennemførelsesfrister end fristerne i denne afdeling.

AFDELING 3
RÅDIGHED OVER MIDLER OG ANSVAR

Artikel 65
Rådighed over midler på en betalingskonto

1. Medlemsstaterne skal sikre, at betalingsmodtagerens udbyder af betalingstjenester stiller midlerne til betalingsmodtagerens rådighed, så snart midlerne er krediteret betalingsmodtagerens betalingskonto.

Der kan ikke opkræves gebyrer for at stille midlerne til rådighed.

2. Betalerens udbyder af betalingstjenester skal ophøre med at stille midlerne til betalerens rådighed, så snart midlerne er debiteret betalerens konto.
3. Valørdatoen for kreditering af betalingsmodtagerens betalingskonto skal være det tidspunkt, hvor kontoen krediteres.

Valørdatoen for debitering af betalerens betalingskonto skal være det tidspunkt, hvor kontoen debiteres.

4. Bestemmelserne i stk. 1, 2 og 3 berører ikke debiteringer på opsparingskonti, der udtrykkeligt er omfattet af aftaler om anvendelse af midlerne inden for rammerne af opsparingsordninger.

Artikel 66
Ukorrekt unik identifikationskode

1. Hvis en betalingsordre gennemføres i overensstemmelse med den unikke identifikationskode, som brugeren har stillet til rådighed, betragtes betalingsordren som gennemført korrekt i forhold til den oplyste betalingsmodtager. Hvis IBAN er anvendt som den unikke identifikationskode, har den forrang frem for betalingsmodtagerens navn, hvis dette også oplyses. Udbyderen af betalingstjenester bør imidlertid om muligt verificere, at der er overensstemmelse mellem de to oplysninger.
2. Hvis den unikke identifikationskode, som brugeren af betalingstjenesten anvender, er ukorrekt, er udbyderen af betalingstjenesten ikke ansvarlig for manglende gennemførelse eller mangelfuld gennemførelse af transaktionen.

Udbyderen af betalingstjenesten skal imidlertid gøre en *bona fide* indsats for at inddrive de midler, der var involveret i betalingstransaktionen.

3. Når brugeren af betalingstjenesten giver flere oplysninger end dem, der er krævet ifølge artikel 26, stk. 1, litra a), første led, eller artikel 31, stk. 1, litra b), er udbyderen af betalingstjenesten kun ansvarlig for gennemførelsen af betalingstransaktioner i overensstemmelse med den unikke identifikationskode, som brugeren af betalingstjenesten har specificeret.

Artikel 67
Manglende eller mangelfuld gennemførelse

1. Efter tidspunktet for accept i overensstemmelse med artikel 54, stk. 1, har udbyderen af betalingstjenester det fulde ansvar for en manglende eller mangelfuld gennemførelse af en betalingstransaktion foretaget i overensstemmelse med bestemmelserne i afdeling 1.

Endvidere har udbyderen af betalingstjenester det fulde ansvar for eventuelle gebyrer og renter, der opkræves brugeren af betalingstjenester som følge af en manglende eller mangelfuld gennemførelse af betalingstransaktionen.

2. Hvis brugeren af betalingstjenesten hævder, at en betalingsordre ikke er gennemført korrekt, skal udbyderen af betalingstjenesten med forbehold af faktuelle oplysninger om det modsatte fremlagt af brugeren, godtgøre, at betalingsordren er blevet korrekt registreret, gennemført og bogført.

Artikel 68
Overførsler til tredjelande

I de tilfælde hvor betalingsmodtagerens udbyder af betalingstjenester ikke er etableret i en medlemsstat, er betalerens udbyder af betalingstjenester kun ansvarlig for gennemførelsen af betalingstransaktioner, indtil midlerne når frem til betalingsmodtagerens udbyder af betalingstjenester.

Artikel 69
Yderligere økonomisk erstatning

Al økonomisk erstatning ud over den erstatning, der er foreskrevet i dette afsnit, skal fastsættes i henhold til den nationale lovgivning, der finder anvendelse på aftalen mellem udbyderen og brugeren af betalingstjenester.

Artikel 70
Ansvarsfritagelse

Ansvar efter artikel 66, stk. 2, første afsnit, artikel 67, stk. 1, og artikel 68 finder ikke anvendelse i tilfælde af *force majeure*, eller når udbyderen af betalingstjenester er bundet af andre retlige forpligtelser, der udtrykkeligt fremgår af national lovgivning eller fællesskabslovgivning, f.eks. bestemmelser om hvidvaskning af penge eller terrorfinansiering.

Kapitel 3 **Beskyttelse af personoplysninger**

Artikel 71
Undtagelse fra og begrænsninger i reglerne om beskyttelse af personoplysninger

Medlemsstaterne skal tillade, at betalingssystemer og udbydere af betalingstjenester behandler personoplysninger, når det er nødvendigt af hensyn til forebyggelse, undersøgelse, afsløring og retsforfølgning af svig. Behandling af sådanne personoplysninger skal udføres i overensstemmelse med direktiv 95/46/EØF.

Kapitel 4 **Sanktioner og procedurer for tvistløsning**

Artikel 72
Klager

1. Medlemsstaterne skal sikre, at der indføres procedurer for at give brugere af betalingstjenester og andre interesserede parter, herunder forbrugerorganisationer, mulighed for at registrere klager i forbindelse med konflikter som følge af nationale bestemmelser om gennemførelse af dette direktiv.
2. Klager skal i givet fald henvises til de kompetente myndigheder, der har ansvaret for anvendelse af sanktioner efter artikel 73. Svaret til klager skal i givet fald henvises til det udenretslige organ, der oprettes ifølge artikel 75.

Artikel 73
Sanktioner

Medlemsstaterne fastsætter bestemmelser om sanktioner for overtrædelse af de nationale bestemmelser, der er vedtaget i medfør af dette direktiv, og træffer alle nødvendige foranstaltninger til at sikre gennemførelsen heraf. Sanktionerne skal være effektive, stå i et rimeligt forhold til overtrædelsen og have afskrækkende virkning.

Medlemsstaterne underretter Kommissionen om disse bestemmelser senest på den dato, der er nævnt i artikel 85, stk. 1, første afsnit, og om alle relevante senere ændringer så hurtigt som muligt.

Artikel 74
Kompetente myndigheder

Medlemsstaterne skal træffe de foranstaltninger, der er nødvendige for at sikre, at klageprocedurerne og sanktionerne ifølge henholdsvis stk. 72, stk. 1, og artikel 73, første afsnit, forvaltes af de myndigheder, der har beføjelse til at sikre overholdelse af de nationale retsregler, der vedtages i medfør af dette direktiv.

Artikel 75
Udenretslig bilæggelse af tvister

1. Medlemsstaterne skal træffe de nødvendige foranstaltninger for at oprette og fremme brugen af egnede og effektive udenretslige klagemuligheder og retsmidler til udenretslig bilæggelse af tvister mellem brugere af betalingstjenester og deres udbydere vedrørende rettigheder og forpligtelser som følge af dette direktiv, eventuelt via allerede eksisterende organer.
2. I tilfælde af grænseoverskridende tvister skal medlemsstaterne sikre, at disse organer samarbejder aktivt med henblik på bilæggelsen.

AFSNIT V

Ændringer og betalingsudvalg

Artikel 76 *Ændringer og opdatering*

For at tage højde for den tekniske udvikling og udviklingen på markedet for betalingstjenester og sikre en ensartet anvendelse af dette direktiv kan Kommissionen i overensstemmelse med proceduren efter artikel 77, stk. 2, ændre listen over aktiviteter i bilaget til dette direktiv i overensstemmelse med artikel 2 til 4.

Kommissionen kan i overensstemmelse med proceduren i artikel 77, stk. 2, opdatere de beløb, der er anført i artikel 2, stk. 1, artikel 21, stk. 1, litra a), artikel 38 og artikel 50, stk. 1, for at tage højde for inflation og mærkbare udviklinger på markedet.

Artikel 77 *Udvalg*

1. Kommissionen bistås af et betalingsudvalg, herefter kaldet "udvalget", der består af repræsentanter for medlemsstaterne, og som har Kommissionens repræsentant som formand.
2. Når der henvises til dette stykke, anvendes artikel 5 og 7 i afgørelse 1999/468/EF i overensstemmelse med samme afgørelses artikel 8.

Perioden i artikel 5, stk. 6, i afgørelse 1999/468/EF fastsættes til tre måneder.
3. Udvalget vedtager selv sin forretningsorden.

AFSNIT VI

Afsluttende bestemmelser

Artikel 78

Fuld harmonisering, gensidig anerkendelse og direktivets ufravigelighed

1. Uden at det berører artikel 50, stk. 1, artikel 64 og 80 i den udstrækning, dette direktiv indeholder harmoniserede bestemmelser, må medlemsstaterne ikke beholde eller indføre andre bestemmelser end bestemmelserne i dette direktiv.
2. Når medlemsstaterne anvender de valgmuligheder, der følger af artikel 50, stk. 1, andet afsnit, og artikel 64 i dette direktiv, må de ikke begrænse aktiviteterne for de udbydere af betalingstjenester, der er autoriserede i en anden medlemsstat, men som driver forretning på deres område i medfør af bestemmelserne i dette direktiv, enten i henhold til retten til fri etablering eller retten til fri udveksling af tjenesteydelser.
3. Medlemsstaterne skal sikre, at udbydere af betalingstjenester ikke til skade for brugerne af betalingstjenester fraviger de bestemmelser i national lov, der gennemfører eller svarer til bestemmelserne i dette direktiv, medmindre det udtrykkeligt er foreskrevet i disse.

Udbydere af betalingstjenester kan imidlertid tilbyde brugere af betalingstjenester gunstigere vilkår.

Artikel 79

Rapportering

Senest to år efter den dato, der er anført i artikel 85, stk. 1, skal Kommissionen fremlægge en rapport om gennemførelsen af dette direktiv for Europa-Parlamentet, Rådet, Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg og Den Europæiske Centralbank.

Artikel 80

Overgangsbestemmelser

Uden at det berører direktiv 2005/60/EF eller anden relevant fællesskabslovgivning, skal medlemsstaterne tillade, at personer, herunder finansieringsinstitutter ifølge definitionen i direktiv 2000/12/EF, der har påbegyndt virksomhed som betalingsinstitut således som foreskrevet i dette direktiv i overensstemmelse med den nationale lov, der var gældende før [*dato for direktivets ikrafttrædelse*], kan fortsætte denne virksomhed i den pågældende medlemsstat i højst atten måneder efter den dato, der er anført i artikel 85, stk. 1, første afsnit.

Artikel 81

Ændring af direktiv 97/7/EF

Artikel 8 i direktiv 97/7/EF ophæves.

Artikel 82
Ændring af direktiv 2000/12/EF

I artikel 19 i direktiv 2000/12/EF indsættes følgende stykke:

"Uden at det berører stk. 1, femte led, skal finansieringsinstitutter, der udbyder betalingstjenester som defineret i Europa-Parlamentets og Rådets(*) direktiv [.../...], drive virksomhed i overensstemmelse med reglerne i afsnit II i dette direktiv.

(*) EUT L [...], ..., s. [...]."

Artikel 83
Ændring af direktiv 2002/65/EF

Artikel 8 i direktiv 2002/65/EF ophæves.

Artikel 84
Ophævelse

Direktiv 97/5/EF ophæves med virkning fra den dato, der er anført i artikel 85, stk. 1, første afsnit.

Artikel 85
Gennemførelse

1. Medlemsstaterne sætter de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme dette direktiv [senest tolv måneder efter vedtagelsen]. De tilsender straks Kommissionen disse bestemmelser med en sammenligningstabel, som viser sammenhængen mellem de pågældende bestemmelser og dette direktiv.

Når medlemsstaterne vedtager disse bestemmelser, skal de indeholde en henvisning til dette direktiv eller skal ved offentliggørelsen ledsages af en sådan henvisning. De nærmere regler for henvisningen fastsættes af medlemsstaterne.

2. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen teksten til de vigtigste nationale retsfor skrifter, som de udsteder på det område, der er omfattet af dette direktiv.

Artikel 86
Ikrafttrædelse

Dette direktiv træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Artikel 87
Adressater

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget i Bruxelles, den [...]

På Europa-Parlamentets vegne
Formand
[...]

På Rådets vegne
Formand
[...]

BILAG
"BETALINGSTJENESTER" – EFTER ARTIKEL 2, STK. 1

- (1) Kontantindskud på en betalingskonto, der indehaves af brugerens udbyder af betalingstjenester eller af en anden udbyder af betalingstjenester samt alle transaktioner, der er nødvendige for drift af en betalingskonto.
- (2) Kontanthævninger fra en betalingskonto, der indehaves af brugerens udbyder af betalingstjenester eller af en anden udbyder af betalingstjenester samt alle transaktioner, der er nødvendige for drift af en betalingskonto.
- (3) Gennemførelse af betalingstransaktioner, herunder pengeoverførsler, hvor midlerne indestår på en betalingskonto hos brugerens udbyder af betalingstjenester eller hos en anden udbyder af betalingstjenester:
 - gennemførelse af direkte debiteringer, herunder direkte engangsdebiteringer
 - gennemførelse af betalingstransaktioner via et betalingskort eller lignende
 - gennemførelse af kreditoverførsler, herunder faste overførsler.
- (4) Gennemførelse af betalingstransaktioner, når midlerne er dækket af en brugers kreditmulighed bevilget i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/7/EF om ændring af direktiv 87/102/EØF om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes love og administrative bestemmelser om forbrugerkredit og anden gældende fællesskabslovgivning:
 - gennemførelse af direkte debiteringer, herunder direkte engangsdebiteringer
 - gennemførelse af betalingstransaktioner via et betalingskort eller lignende
 - gennemførelse af kreditoverførsler, herunder faste overførsler.
- (5) Udstedelse af betalingskort, der giver brugeren af betalingstjenester mulighed for at overføre penge.
- (6) Gennemførelse af betalingstransaktioner, herunder overførsel af penge, hvorved udbyderen af betalingstjenester udsteder elektroniske penge efter direktiv 2000/46/EF.
- (7) Betalingsformidling, hvorved udbyderen af betalingstjenesten modtager kontanter, kontopenge eller elektroniske penge fra brugeren af betalingstjenesten alene med henblik på at gennemføre en betalingstransaktion og overføre pengene til betalingsmodtageren.
- (8) Gennemførelse af betalingstransaktioner via telekommunikationsmidler, som f.eks. mobiltelefoner eller andet digitalt udstyr eller it-udstyr, hvorved den tjenesteudbyder, som driver telekommunikationssystemet, it-systemet eller netværket letter betalingen af varer eller tjenesteydelser, der ikke er digitale varer eller elektroniske kommunikationstjenester, og derfor ikke udbydes gennem samme udstyr.
- (9) Gennemførelse af betalingstransaktioner via telekommunikationsmidler, som f.eks. mobiltelefoner eller andet digitalt udstyr eller it-udstyr, hvorved den tjenesteudbyder,

som driver telekommunikationssystemet, it-systemet eller netværket blot gennemfører en overførsel af penge til betaling af digitale varer eller elektroniske kommunikationstjenester, som udbydes gennem udstyret, uden nogen anden indgriben i den leverede tjeneste.